

INHOUDSTAFEL

- Editoriaal en resolutie van de algemene, nationale vergadering van RRS, JLC, VRS.
- open brief aan Arbeidersmacht Antwerpse Haven in het kader van de discussie over "organisatie".
- RRS standpunten: "de opgaande fase van het kapitalisme" en "het parlementarisme".
- verslag van de open vergadering van 14 juli j.l.
- "de crisis en de kontra-revolutionaire rol van de vakbonden"
- verder nog: enkele data voor open diskussiedagen en een voorstelling van de publikaties van de "Courant Communiste Internationale". En van de publikaties van andere, dicht bij ons staande groepen in het buitenland.

Naar aanleiding van onze kontakten en diskussies met de "Courant Communiste Internationale" hebben we gezamenlijk besloten met de VRS en de JLC om hun publikaties in België te verspreiden. We zullen de engelse uitgave "World Revolution" en de franse "Revolution Internationale" verspreiden. U kunt de tijdschriften rechtsstreeks bij ons bestellen of kopen. U kunt ze ook in boekhandels in Gent, Brussel en Antwerpen kopen. De "Courant Communiste Internationale" geeft gezamenlijk de 3 maandelijks "Revue Internationale" uit. Dit is te verkrijgen in het engels, het frans en het spaans. Ook hiervan verspreiden we de franse en engelse uitgave.

Op aanvraag zijn ook de andere publikaties van de CCI te verkrijgen:

- Accion Proletaria (spaanse uitgave)
- Internalismo (Venezuela)
- Internationalism (USA)
- Rivoluzione Internazionale (Italië)

Na diskussies hebben we eveneens besloten de publikaties van volgende dicht bij ons staande groepen te verspreiden:

- La Jeune Taupe : Pour Intervention Communiste (PIC, Parijs)
- Revolutionary Perspectives : groep met dezelfde naam (Schotland, UK)
- Workers Voice : groep met dezelfde naam (Liverpool, UK)
- Workers Truth : Revolutionary Workers Group (Chicago, USA)

Kameraden lezers,

De vakantieperiode is een tijd geweest van belangrijke kontakten en bijeenkomsten. Het patronaat en zijn steunpilaren, de staat, de politieke partijen en vakbonden, hebben zich tijdens deze periode voorbereid om de arbeidersklasse belangrijke slagen toe te brengen vanaf september. Grotere werkloosheid zal volgen, verdere prijsstijgingen en door gedreven loonsverlagingen langs herzieningen van de indeksovereenkomsten of van de andere loonovereenkomsten; een opvoering van de produktietijden en -ritmes, een aantasten van de andere "verworvenheden" enz..... (zie hierover meer in dit nummer in het artikel over de crisis).

Op internationaal vlak breidt de crisis zich ook zeer snel uit en in dit nummer hebben we speciaal een artikel gewijd aan enkele aspecten ervan, dit na onze brosjure over de crisis, die voornamelijk de west-europese landen betrof, en ons artikel in de vorige Radeninfo (n° 3) over de crisis in de Oostbloklanden. Nu behandelen we dus een 3e wereldland: nl. Argentinië.

Hiermee willen wij ertoe bijdragen om duidelijk te stellen dat wij met een wereldcrisis van het wereldomvattend kapitalisme te maken hebben.

Daarom hebben wij ook al onze inspanningen in het kader geplaatst van een efficiënte tussenkomst in de klassenstrijd vanaf september. Hetgeen meteen het probleem van de organisatie in het middelpunt stelt. Het proces van hergroepering dat wij rond maart-april zijn begonnen, heeft ondertussen een meer konkrete vorm gekregen. Voor oktober verwachten we een éénmaking met de JLC-Brussel en de VRS-Gent (zie resolutie verderop).

Ook internationaal hebben we ons ingespannen om een hergroepering tot stand te brengen. We hebben talrijke en intense kontakten gehad met de groepen van de CCI (Courant Communiste International), dat op zijn beurt een hergroepering is, en groepen zoals Workers Voice, Revolutionary Perspectives in Engeland, PIC (Pour une Intervention Communiste), Arbetarmakt in Zweden en talrijke individuele kontakten in Nederland. Wij denken dat het uiterst belangrijk is om op dit ogenblik de discussies uit te breiden. Op die manier geven we een meer organisatorische vorm aan de discussies met de individuele kontakten en simpatizanten. En daarbij stellen we juist aan groepen in wording of in evolutie naar klasseposities een duidelijk perspektief voorop nml.: de hergroepering van de revolutionairen op basis van een platform, die de klassegrenzen bepaalt. In dat kader plannen we een open bijeenkomst in Nijmegen (Ned.) op zaterdag 20 sept. rond het thema: de crisis en de activiteit van de revolutionairen. Verder worden er open bijeenkomsten voorzien in Antwerpen op 30 aug. (zie verder) en 25 oktober (zie verder) en in Brussel op 11 oktober.

Ook zien wij in dit kader open discussies met andere groepen, zoals we die momenteel aangegaan zijn met "Gavroche" te Berchem (Antw.) en met "Arbeidersmacht Antwerpse Haven". Discussies die we zeer belangrijk vinden. (zie in dit verband onze open brief aan AAH).

"Proletariërs aller landen, verenigt U!"

(Communistisch Manifest)

R E S O L U T I E, aangenomen door de algemene, nationale vergadering van de volgende groepen:

- Revolutionaire RadenSocialisten (RRS), Antwerpen
- Journal des Luttes de Classes (JLC), Brussel
- Vrije RadenSocialisten (VRS), Gent

Antwerpen, 27 juli '75,

I. De Nationale Vergadering meent dat er, als resultaat van de tot nu toe gevoerde discussies op basis van verschillende door de deelnemers uitgewerkte teksten, een fundamenteel akkoord bestaat over de principes die de klasseposities vormen, waarop de activiteiten van revolutionairen moeten gebaseerd zijn. Deze klasseposities zijn de volgende punten:

1. Sinds de Eerste Wereldoorlog verkeert het kapitalisme in zijn neergaande fase. Het heeft daardoor aan de arbeidersklasse en aan de mensheid in zijn geheel niets anders meer te bieden dan de verschrikkelijke cyclus: crisis, oorlog, heropbouw, crisis enz. Als gevolg van dit onstuitbare verval bestaat er voor de mensheid geen ander alternatief als: socialisme of een barbaarse chaos.
2. Door de sociaal-ekonomische plaats, die zij inneemt in het kapitalistisch systeem, is alleen de arbeidersklasse in staat een einde te maken aan de onoverwinnelijke tegenstellingen van het kapitalisme door de kommunistische revolutie door te voeren.
3. De revolutionaire strijd van het proletariaat moet haar onvermijdelijk in konflikt brengen met de kapitalistische staat, leiden tot de vernietiging ervan en tot de vestiging van de diktatuur van het proletariaat op wereldschaal. Onder "diktatuur van het proletariaat" verstaan wij de internationale macht van de arbeidersraden.
4. Nooit kan het de taak van de revolutionaire organisaties zijn "de arbeidersklasse te organiseren" noch "de macht te veroveren in naam van de arbeidersklasse". Haar taak bestaat er in deel te nemen aan de revolutionaire strijd van de klasse door actief en in de klasse zelf bij te dragen tot haar bewustwording.
5. De onder de arbeidersraden ingevoerde produktiewijze heeft niets te maken met "het zelfbeheer" en "de nationalisaties". Het vereist enerzijds een bewuste vernietiging door de arbeidersklasse van alle kapitalistische sociale verhoudingen gebaseerd op de waardewet zoals loonarbeid, warenproduktie, het bestaan van naties, en anderzijds de opbouw van een menselijke wereldgemeenschap.
6. De zgn. "socialistische" landen (Rusland, China, Oostblok, Cuba) zijn een bijzondere vorm van de universele tendens naar staatskapitalisme, produkt van het kapitalisme in verval. Er bestaan geen "socialistische" landen noch "arbeidersstaten" in de wereld. De landen die zich als zodanig opstellen zijn enkel kapitalistische bastionnen, die evenals de andere kapitalistische staten, door het wereldproletariaat dienen vernietigd te worden.
7. De zgn. "nationale bevrijdingsstrijd" in de derde wereld is niets anders dan de laatste doodsstrijd tussen imperialistische machtsblokken in het in verval geraakte kapitalisme. De oproep tot "steun aan de volkeren in strijd" betekent niets anders dan een oproep om het ene blok tegen het andere te steunen onder het mom van "nationalisme" of "socialisme".

- 8. In onze tijd zijn de vakbonden overal organen om het proletariaat te muilkorven in dienst van de kapitalistische orde.
- 9. Alle vormen van "volksfronten", "eenheidsfronten", "anti-fascistisch verzet", evenals de deelname aan verkiezingen en burgerlijke parlementen zijn reaktionaire mystifikaties, met de bedoeling de arbeidersklasse te ontwapenen en het proces dat leidt tot zijn onafhankelijkheid en tot de kommunistische revolutie, tegen te houden.
- 10. De linkse partijen (KP, Soc.Partijen, Soc. Demokraten) en "gouchistische" stromingen (Maofisten, Trotskisten, Anarchisten) vormen vandaag de dag de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal, en het proletariaat zal ze als zodanig moeten bestrijden.

II De Nationale Vergadering stelt vast dat de punten die de basis vormen voor een nationale hergroepering eveneens de basis moeten vormen voor een internationale hergroepering. De Nationale Vergadering is eveneens van mening dat er gediskussiëerd moet worden over een internationale hergroepering met alle groepen die dezelfde posities verdedigen. Deze discussies zijn reeds aangegaan met de CCI.

III De Nationale Vergadering is er zich duidelijk van bewust dat er nog veel belangrijke, politieke problemen uit te diskussiëren zijn. Maar zij meent dat deze punten, nog overal in discussie in de revolutionaire beweging, geen afzonderlijke groepen noodzakelijk maken en dat zij niet als argument kunnen gebruikt worden om deze scheiding te rechtvaardigen. De vergadering is van mening dat deze punten pas werkelijk opgehelderd kunnen worden in éénzelfde organisatie. Omdat de vergadering eenheid en monolithisme niet als één en hetzelfde beschouwt, meent zij dat het bestaan van nog te bediskussiëren meningsverschillen opsekondair vlak heel goed te verenigen is met het bestaan van een, zowel op nationaal als op internationaal vlak, ééngemaakte organisatie.

IV De Nationale Vergadering is zich bewust van de hedendaagse situatie van verscherping en uitbreiding van de crisis in het kapitalisme en van de sociale beroering, die er op korte termijn het gevolg van kan zijn. Zij is van oordeel dat deze situatie de revolutionairen noodzaakt tot intensivere tussenkomsten. In gevolge deze noodzaak, beslist zij het proces van hergroepering, dat momenteel op gang komt in België, te intensifiëren en daarvoor een kommissie op te richten, die speciaal belast zal zijn met de uitwerking, in overleg met de CCI, van praktische modaliteiten om deze hergroepering mogelijk te maken en van de onmiddellijke taken van de nieuwe organisatie. Bovendien heeft de vergadering beslist tot de oprichting van een andere kommissie, belast met de uitwerking van een ontwerp voor een definitief platform.

Antwerpen, 22 aug. '75

Beste Kameraden,

Na talrijke discussies in het GAK en er buiten omtrent de aard van samenwerking en de rol en functie van een "proletarische organisatie", menen wij, na een ekspliciet voorstel van enkele van uw leden om de respektievelijke groepen - Revolutionaire Radensocialisten, Revolutionair Marxistische Tendens en Arbeidersmacht Antwerpse Haven - te ontbinden en te doen opgaan in één "organisatie", onze standpunten hieromtrent duidelijk te moeten stellen.

Inleidende schets:

Na de progressieve ontwikkeling van de kapitalistische produktiewijze en haar enorme expansie, trad het kapitalisme met de eerste wereldoorlog duidelijk in zijn neergaande fase. Met de uitbreiding van haar siesteem over heel de wereld kwam er een einde aan de liberale fase van ongebreidelde ontwikkeling. Het imperialisme kondigde de overgang van de opgaande naar de neergaande fase aan: delen van de kapitalistische klasse kwamen tegenover elkaar te staan en maakten tussenkomsten van instellingen als de staat, volkerenbonden, wettelijke regelingen enz. noodzakelijk. De tegenstellingen van het siesteem groeiden en mondten uiteindelijk uit in het eerste grote konflikt tussen kapitalistische belangengroepen nl. de eerste wereldoorlog. Het kapitalisme kon van dan af aan alleen nog maar voortbestaan in cycli van: crisis - oorlog - heropbouw - crisis enz.

Kon de arbeidersklasse in de progressieve periode door strijd nog de grootst mogelijke druk uitoefenen om al de hervormingen af te dwingen, die het kapitalisme in staat was toe te staan, in de neergaande fase zijn blijvende hervormingen onmogelijk. Een beweging die van dat moment af nog meent langs hervormingen de arbeidersstrijd te steunen is niets anders dan een rem op die strijd en komt uiteindelijk alleen maar ten goede aan de heersende klasse. We zien dan ook dat delen van de arbeidersklasse, bewust van de situatie waarin het kapitalisme zich bevond, zich afscheurden van partijen en vakbonden, die meer en meer in tegenspraak kwamen met de werkelijke belangen van de arbeidersklasse en verwerden tot instrumenten van de heersende klasse.

De arbeidersklasse ervaarde dat het tijdperk van oorlogen en revoluties, voorzien door Marx en Engels in het Kommunistisch Manifest, was aangebroken. Als antwoord braken grote stakingen en opstanden uit tegen het kapitalisme, met hun eigen organisatievormen, aangepast aan de noden van de nieuwe periode nl. sovjets of arbeidersraden (Rusland, Spanje, Italië, Duitsland), ondersteund door hun revolutionaire, politieke fracties (Spartacusbond, Bolchevisten, de Hollandse Tribunegroep, KAPD, War van Overstraete enz.).

Met de mislukking van de wereldrevolutie, kwam de Russische revolutie geïsoleerd te staan en kon zij ook niet anders dan verworden. Socialisme in één land is immers onmogelijk! Met haar verloor de blochevistische partij dan ook aan betekenis en verwierp haar revolutionaire principes. Zij verviel terug in de reformistische taktieken (parlementarisme, syndikalisme, steun aan de nationale bevrijdingsstrijd, blokvorming met delen van het kapitaal enz.). Zij werden de beheerders van

een staatskapitalistisch bestel. De Derde Internationale werd meer en meer de spreekbuis van de buitenlandse politiek van het russisch imperialisme. Dit totale verwordingsproces luidde een periode in van 50 jaar contra-revolutie, hoofdzakelijk gekenmerkt door mystifikatie en integratie van de arbeidersklasse. Een versnipperde en verzwakte arbeidersklasse werd op die manier opgeofferd in de anti-fascistische strijd en misleid door de mythe van het volksfront.

Na de tweede oorlog is het siesteem, dankzij de enorme verwoestingen, weer in staat een periode van heropbouw door te maken. Wanneer in '65 - '67 de handelsbalansen van Europa en Japan weer positief worden kondigt het weer een einde van een periode aan: overproduktie, verzadiging van de wereldmarkt, daling van de winstvoet, toename van de inter-imperialistische spanningen. Een nieuwe crisis kondigt zich aan.

De reactie van de arbeidersklasse is heel hevig en de strijd laait weer op. Vanaf deze tijd vinden er overal ter wereld grote massabewegingen plaats. Denken we hier maar aan de grote uitbarstingen van de arbeidersstrijd zoals de algemene staking van 10 miljoen arbeiders in Frankrijk in mei-juni '68, de "hete herfst" in Italië van '69, de wilde stakingen in West-Duitsland eind '69 die de mythe van het "wirtschaftswunder" teniet deden, de Belgische en Zweedse mijnwerkersstakingen eind '69, begin '70; de harde stakingen in Portugal in '69 die het begin betekende van een autonome arbeidersbeweging; de stakingen bij General Electric, General Motors en de PTT in de USA. De golf van stakingen en fabrieksbezettingen, die begonnen in Polen december '70, en de stakingen en onlusten in Brazilië en Argentinië tonen eveneens aan dat de militante arbeidersstrijd zich uitbreidt zowel in de landen van het Oostblok als in de Derde Wereldlanden. Daarnaast zijn er nog talrijke beperkte stakingen (bv. de dokstaking in april '73 in België) die het leven van het wereldkapitaal zuur maken. Steeds opnieuw wordt de dezelfde regel bevestigd: het proletariaat kan alleen maar voor zijn belangen vechten, wanneer het tegen de vakbonden opkomt.

Opnieuw duiken de eigen organisatievormen van de arbeidersklasse op: de anti-vakbondstakingen, de "wilde" stakingen worden de nachtmerries van het internationaal kapitaal !

Ook in België reageert de arbeidersklasse hevig op de opkomende crisis. De verschillende grote stakingen van de jaren '70 - '73 zijn er het bewijs van: de limburgse mijnen, Ford-Genk, Vieille Montagne, General Motors, de havenstaking, Cockerill, FN, Boel enz. Voor de arbeiders werd het meer en meer duidelijk dat de vakbonden en haar woordvoerders in de sociaal-demokratische partij en de kommunistische partij meer belang hechten aan een overeenkomst met de patroon dan aan de levensstandaard en eisen van de arbeidersklasse. Het logische gevolg hiervan was dat de acties van de arbeiders buiten het kader van de vakbonden plaats hadden en er zich zelfs lijnrecht tegenover plaasten. Want het werd nogal vlug duidelijk dat de vakbonden zich niet alleen passief opstelden tegenover de eisen van de arbeiders, maar zich zelfs fanatiek tegen iedere verbreking van de CAO kantten en zelfs de hulp van de politie inriepen. (zie dokstaking april-mei '73, mijnstaking '70). Het antwoord van de arbeidersklasse was niet van meet af aan duidelijk. Slechts in die stakingen waar de rol van de vakbonden het duidelijkst was, herkenden de arbeiders vrijwel onmiddellijk de rol van deze vakbonden en reageerden dienovereenkomstig, zie de veelvuldige aanvallen op vakbondslokalen. Slechts door schade en schande ondervonden de arbeiders in strijd, dat ALLEEN DE ZELFSTANDIGE STRIJD LOONT.

Zo ontstonden dan de eerste komitees, die samengesteld waren uit vakbondsmilitanten en actieve arbeiders. Net zoals in de rest van de wereld, waar zich een gelijkaardig fenomeen voordoet. Velen van deze komitees waren

nog zwaar belast met partijpolitieke invloeden en droegen er achteraf ook de gevolgen van mee. T.v. het Havenarbeiderskomitee aan de A'werpse haven was meer een belemmering dan een stimulans voor de uitbreiding van de staking en de versterking van de posities die door de stakers ingenomen werden t.o.v. de vakbonden.

Vanuit de eigen ervaring met de stakingen groeide het besef dat een geïsoleerde staking een verloren staking is. "Bij arbeiders uit verschillende gewesten en diverse fabrieken en mijnen was de behoefte ontstaan regelmatig op afgesproken tijdstippen en plaatsen contacten met elkaar te hebben, waar zij dan in de gelegenheid zouden gesteld worden elkaar nuttige informatie door te spelen. De redenen voor het oprichten van een groot-arbeiders-komitee, op 11 maart 1971, zijn zo voor de hand liggend: blijkbaar voldoen de gevestigde arbeidersorganisaties niet meer aan de eisen van de arbeiders" (citaat uit de Volkskampkrant, juni '73).

Het GAK:

Solidariteitsakties rond de staking waren de konkrete aanleiding tot het bestendigen van die contacten. "Het Grootarbeiderskomitee loopt onder het motto: 'iets mogelijk doen worden'". (citaat uit de Volkskampkrant, juni '73).

Waar het GAK oorspronkelijk is gegroeid uit verscheidene elementen, voortgekomen uit zelfstandige stakingen (hetzij uit stakingskomitees hetzij uit solidariteitsakties), verloren deze elementen meer en meer hun motivatie: woordvoerders te zijn van arbeiders in strijd. Willen strijdkomitees blijven voortbestaan, dan is het essentieel dat ze duidelijke standpunten innemen over de klassestrijd en het kapitalisme in al zijn aspecten, waarin en waartegen die strijd gevoerd wordt. Groepen die deze keuze niet doen vervallen in een reformistische en syndikalistische praktijk (zie de suksessen van E'ick: progressieve frontvorming, pro-syndikale komitees tegen het "dure leven").

Splitsingen en scheuringen bleven onder deze omstandigheden dan ook niet uit. De discussies binnen de restanten van het GAK waren veel diepgaander en waren een eerste stap op weg naar een juister begrip van de huidige maatschappijstructuren en kontra-revolutionaire rol van instellingen als de vakbonden. Wat er nog overbleef van het GAK raakte er duidelijk over akkoord dat de vakbonden niets meer te bieden hadden aan de arbeidersklasse. Na discussies werd er ook stelling genomen tegen de progressieve frontvorming, hetgeen een aanleiding werd voor een discussie over frontvorming als zodanig.

Het perspectief nu:

Het is duidelijk dat deze discussies niets meer te maken hebben met het vroegere GAK, maar eerder deel uit maken van het zoeken naar fundamentele standpunten, kenmerken van een politieke organisatie van de arbeidersklasse. In die zin is het van belang onderscheid te maken tussen strijdorganisaties (éénheidsorganisaties) van de klasse, die enkel permanent kunnen zijn in periodes van strijd, en die van de revolutionairen, die lessen trekken uit de voorbijge strijd en de verworven inzichten uitdiepen en doorgeven.

Hier willen wij even in gaan op de voorstellen tot ontbinding van de groepen RRS, AAH en RMT om samen op te gaan in éénzelfde groepering onder gelijk welke naam. Het is duidelijk dat de ontbinding en samensmelting van deze groepen slechts kan gebeuren op basis van een samenhangend geheel van standpunten. Onze gezamenlijke opstelling tegen de Progressie-

3

7

ve Frontvorming en het syndikalisme kan zeker niet voldoende zijn als basis voor samensmelting. Evenmin een vaag akkoord over de zelfstandige arbeidersstrijd. Een akkoord over een minimum aantal fundamentele standpunten is volgens ons noodzakelijk. Voor ons zijn deze standpunten bondig samengevat in de resolutie, die we op 27 juli j.l. hebben aangenomen te Antwerpen samen met VRS (Gent) en JLC (Brussel).

Het is volgens ons uiterst belangrijk dat in deze periode van toenemende crisis en van verheviging van de klassestrijd het probleem van de organisatie van de arbeidersklasse eens te meer aan de orde komt. Na 50 jaar verwarring en kontra-revolutie vraagt het een enorme inspanning aan de arbeidersklasse om zich hieruit los te maken.

Dit vraagt tijd en voornamelijk ernstige discussies. Daarom hebben wij het steeds belangrijk gevonden om de discussies verder te zetten. Terugkeren is niet meer mogelijk. Daarom stellen wij voor er mee op te houden een naam en een structuur in leven te houden, die geen enkele betekenis meer heeft voor de arbeidersstrijd en alleen nog maar kan bijdragen aan de algemene verwarring. Konkreet stellen wij voor samen af te spreken hoe we onze open discussies zullen vorm geven.

"De bevrijding van de arbeidersklasse zal het werk van de arbeidersklasse zelf zijn". (Kommunistisch Manifest).

kameraadschappelijk,

Revolutionaire RadenSocialisten.

E R R A T A: p 6 Het GAK; door een vergissing zijn twee delen uit de 1e paragraaf vergeten. Hier volgt de herhaling van die paragraaf + de aanvullingen.

Solidariteitsakties rond de staking van Vieille Montagne waren de konkrete aanleiding tot het bestendigen van die kontakten. "Het Grootarbeiderskomitee loopt onder het motto: 'iets mogelijk doen werden.

Het is in de eerste plaats een kontaktergaan, waarin de arbeiders en bedienden, kortom werkende mensen, de gelegenheid krijgen hun ervaringen uit te wisselen, moeilijkheden op hun bedrijven te bespreken en te onder zoeken en eventuele solidariteitsakties te plannen."

uit de Volkskampkrant, juni '73

In onze krisisbrosjüre (uitgegeven in januari '75) ontleedden wij grondig de krisis, die zich openlijker en openlijker aanmeldde. Wij definieerdeⁿze als een typisch kapitalistische wereldkrisis van overproductie, krisis die een uitdrukking is van de zich steeds herhalende cyclus krisis-oorlog-heropbouw-krisis enz. eigen aan het kapitalisme in verval. Tegenover deze krisis stelt zich duidelijker dan ooit het alternatief: proletarische revolutie of wereldoorlog, socialisme of barbarij.

In latere artikels toonden wij ook uitvoerig aan dat deze krisis geen enkel deel van de wereld spaart (cfr. krisis in het Oostblok, R.I. nr. 3, 3e wereldartikel in dit nummer), alsook de rol die de "progressieve" frakties van de burgerij spelen in het afwentelen van de krisis op de arbeidersklasse en in het breken van hun weerstand.

In dit artikel tenslotte wensen wij de vordering van de krisis te schetsen en heel speciaal de rol van de vakbeweging te belichten.

1. DE KRISIS ZET ZICH DOOR

In december '74 beloofde onze minister van Financiën, De Clercq, een nauwelijks vertraagde groei (3,2 %) voor onze economie in 1975. En hierin volgde hij de voorspellingen van s'werelds meest bekende specialisten en "ekonomisten" ter zake. En nu nog steeds zijn er lugubere grappenmakers die ons komen vertellen dat deze "recessie" van tijdelijke en beperkte aard is. Zo verklaarde onlangs de duitse meinister van Financiën, totaal teleurgesteld, na het zoveelste bezoek van zijn Amerikaanse ambtgenoot: "Hij belooft mij om de 14 dagen een nieuwe relance van de economie"!

Een samenvatting van de sociale informatic, die de burgerlijke kranten osn dagelijks opdienen, volstaat echter om deze beroepsleugenaars totaal tegen te spreken.

- Bayer en BASF in Antwerpen voor 3 weken gedeeltelijk stil "~~...~~" aan kollektieve afdankingen wordt er niet gedacht "~~...~~" in de chemische sektor (93.000 man) is er trouwens een algemene teruggang merkbaar.

- in de Antwerpse haven zijn er dagelijks 2000 dokwerkers werkloos, ondank het feit dat er 3 à 4000 dokkers op verlof zijn. Aan de haven heeft men een gemiddeld werkloosheidpercentage van 28 %, terwijl er nog slechts 8829 dokkers overblijven (in 1974 waren dat er nog 11087).

- 14.500 arbeiders technies werkloos in de staalnijverheid rond Charleroi (totaal van 18.000 arbeiders) in juli-augustus (van 3 weken tot 3 maanden) - 5000 bij TMM

- 5000 bij Hainaut-Sambre

- 3500 bij Cockerill-Marchienne

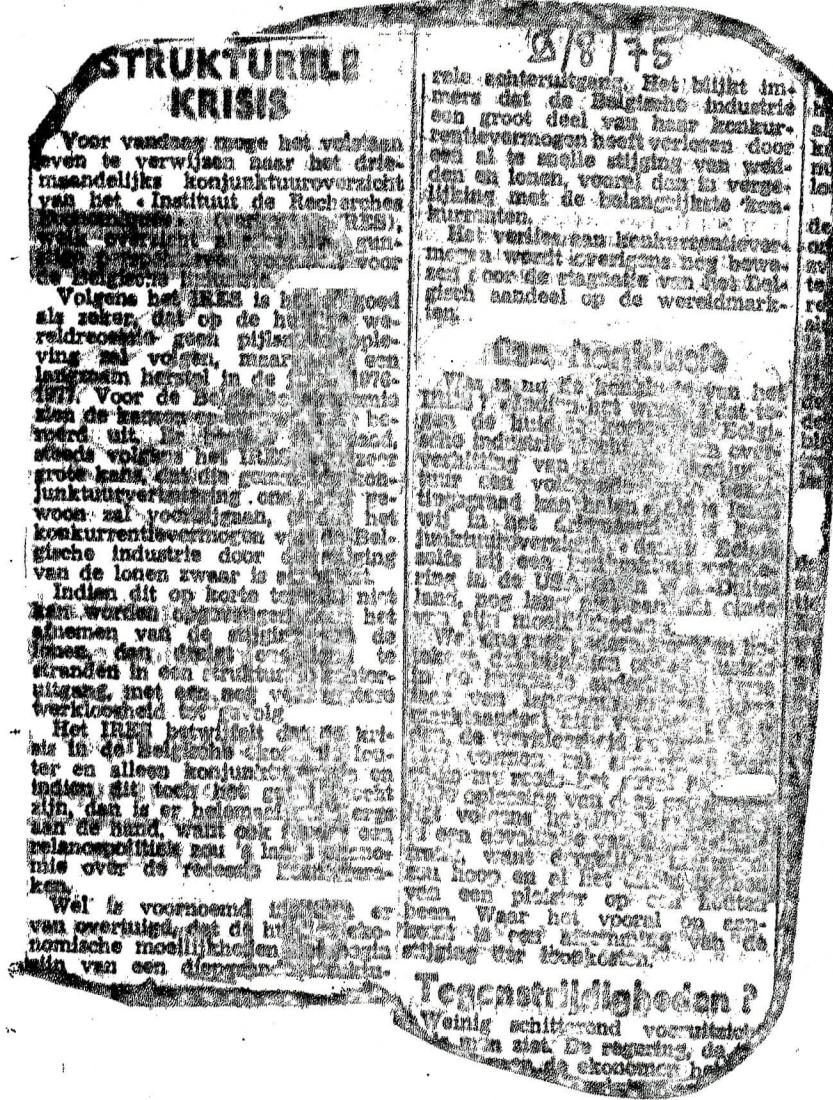
- 1000 bij Ruau

- 2600 arbeiders werkloos bij Boel La Louvière en minstens 5000 man 2 weken technies werkloos bij Cockerill-Luik in juli-augustus.

- Fabelta-Zwijnaarde (AKZO-koncern) voor onbepaalde tijd stil: 800 arbeiders en 300 bedienden werkloos. Dreiging met sluiting voor alle Akzo-vestigingen in België (2500 man).

- goote moeilijkheden in de konfektienijverheid: 8328 werklozen (in mei '75 tegen 4614 in januari '74) en een stijgend aantal bedrijfssluitingen: sedert 1 jan. '75 sloten 12 bedrijven met 554 werknemers, de sluiting staat vast voor 8 bedrijven met 753 werknemers, moeilijkheden zijn er gemeld voor 14 bedrijven met 3000 werknemers.

- ontelbare kleinere ondernemingen door sluiting of technische werkloosheid getroffen: Trefibel, Ostend Board, Monroe St.Truiden, Papeteries de Geneval, Valderosa Roosdaal enz.

Met 189.000 volledige werklozen half juli (7000 meer dan in juni '75) of 7,5 % van de werkende bevolking en zeker evenveel tijdelijken, met prijsstijgingen die ondanks de gedeeltelijke prijsstop toch nog de 12,5 % zouden halen voor '75, met bedrijven die slechts op 2/3 van hun mogelijkheden draaien, kondigt de herfst zich weinig rooskleurig aan. Zeer typerend voor de huidige crisis van overproductie zijn de problemen, die de Vlaamse Streek economie kent om nieuw investeringskapitaal aan te trekken: voor de periode van januari tot juni '75 werd er in Vlaanderen voor 8,7 miljard geïnvesteerd en 5116 nieuwe arbeidsplaatsen geschapen. In dezelfde periode vorig jaar werd er voor 20,1 miljard

geïnvesteerd en 2x meer arbeidsplaatsen geschapen. Wat daarentegen wel toeneemt is het aantal dossiers van bedrijven in moeilijkheden; in april waren er alleen al voor Vlaanderen 126 dossiers, in juni reeds 204. In België noteerde men tijdens het tweede kwartaal 586 falingen, hetzij 15 % meer dan vorig jaar. Dit is natuurlijk het gevolg van de keiharde concurrentiestrijd, die de bedrijven voeren op de verzadigde wereldmarkt (cf. de moeilijkheden van de Belgische textielsector tegenover de massale toevoer van produkten uit het Oostblok en de derde wereld). En het staat vast dat de situatie nog dramatischer zou zijn zonder de massale staatstussenkomst (in het Brusselse alleen werden er tijdens de eerste helft van '75 1370 dossiers onderzocht). In zo'n kader kon de regering niet langer de illusie van de ongehinderde groei verspreiden. Tindemans gaf toe dat "onze economische groei bijna teruggebracht is tot het nulpunt", (De Nieuwe Gazet, 16 juli '75), en ook "waarzegger" De Clercq matigt zeer sterk zijn prognoses wanneer hij nu een "nulgroei voor 1975 voorspelt".

Ook vanuit het buitenland moet er geen heil verwacht worden. In de Verenigde Staten en in Duitsland, waar men de eerste tekenen van de heropleving in de lente verwachtte, is er geen spoor van enige verbetering. - in de Verenigde Staten steeg de werkloosheid van 7,1 % in jan. '75 tot 9,2 % in mei, wat meteen het rekord betekent sinds 1941, en de werk-

loosheid verergert steeds. Zo wordt de regering van New York city verplicht 38.000 ma, gemeentelijk personeel te ontslaan.

- in Duitsland is er, ondanks de relance pogingen van de regering geen noemenswaardige verbetering te melden. De bedrijven werken op 75 % van hun mogelijkheden (in 1974 op 84 %). Belangrijke afdankingen worden gemeld in de Automobiël (V.W. 25.000) en chemische sektor (Bayer, BASF); er worden er ook in het najaar verwacht in de staalsektor. Een toename van de faillissementen in '75 met 30 % en de plotse ineenstorting van de duitse uitvoer in de zomer, vragen geen verder kommentaar.

Ook in de andere industriële landen blijft de toestand bar slecht:

- Japan, dat vroeger stijgingen van het Bruto Nationaal Produkt van rond de 10 % kende, meldt ons voor het boekjaar '74 (dat tot maart '75 loopt) een produktiedaling van 0,6 % en verwacht nu reeds voor het boekjaar '76 een produktiedaling van - 0,5 %. Er is verder geen hoop op een heropleving op korte termijn.

- in Engeland vermelden we enkel de massale werkloosheid (o.a. in de automobielsektor: British Leyland, Chrysler England: 20.000 arbeiders), 16,9 % prijsverhoging sinds januari '75, het recordverlies van 40 miljard belg. fr. voor het staatsbedrijf British Steel. Staatstussenkomsten en verstaatsing kunnen hier de gevolgen van de crisis nog nauwelijks milderen.

- in de EEG telde men in april '75 : 4,3 miljoen volledige werklozen
2,7 miljoen tijdelijk werklozen

Tegenover al deze nochtans overtuigende feiten poogt de burgerij een tegenoffensief in te luiden om de arbeiders te misleiden. "Stijgende produktie: Ford en General Motors werven volop aan en auto's gaan weer vlot van de hand", blokletterde de Nieuwe Gazet (3 juli '75). De automobiël, de puntsektor van de geïndustrialiseerde landen, zou de "relance" reeds inluiden ! Hierop toch enkele opmerkingen:

1. hoe kan men spreken van "relance" bij het opnemen van een 500 à 800 man als er in België alleen in '74 3700 op een of andere manier afgedankt werden en men er in V.W.Vorst nog eens 1350 buiten smijt; als er in Engeland 10 duizenden werklozen zijn in deze sektor, als 40 % van de arbeiders in Detroit (centrum van de autoindustrie in de USA) zonder werk zitten en in Duitsland 25.000 man in de V.W. buiten gesmeten worden, terwijl het geen winst voor '75 en '76 voorziet.

2. De 350 arbeiders bij General Motors werde allemaal met een tijdelijk kontrakt van 3 maand aangeworven.

3. Zoals de verkoop zich nu ontwikkelt verwacht men een stijging van 2 % tegen het einde van het jaar. Nochtans is deze stijging te wijten aan de geplande algemene prijsverhogingen van 5 % in het najaar, en zal zich niet verder doorzetten in de herfst. Indien wij echter toch de optimisten zouden volgen, dan zou deze "recordverkoop" nog altijd ruim onder de maat van de verkoop van '73 liggen.

4. Het is niet zozeer de binnenlandse verkoop die de de belgische automobielsektor zorgen baart (zelfs in '74 bleef die tamelijk stabiel), maar wel de totale produktie waarvan 3/4 voor de uitvoer bestemd is. En geen enkel optimistisch cijfermateriaal kwam de zorgwekkende produktiedaling van 19 % in 1974 tegenspreken. De specialisten, die vroeger van een tijdelijke recessie spraken, voorzien nu dat de automobielsektor het produktienivo van1973 pas in 1978 in het beste geval of zelfs in 1980 in het slechste geval opnieuw zal bereiken. Voor het ogenblik gebruikt de automobielsektor in Europa slechts 60 % van zijn produktiemogelijkheden en tijdelijke produktiestijgingen zijn enkel te wijten aan de aanvulling van de stocks.

Op dit ogenblik geloven in een omslaan van de konjonktuur is zijn

dromen voor de werkelijkheid nemen. ".....Op dit ogenblik kan er van een omslaan in de konjunktuur geen sprake zijn (.....)", erkende Belgian Business (n° 83, mei '75). De nuchtere burgerij beseft het truwens maar al te best, zonder de minste illusies. "Verschillende factoren wijzen erop dat wij vanaf eind '75 geen werkelijke relance zullen kennen, maar eerder een periode van vertraagde achteruitgang of hoogstens een zeer lichte groei, een soort adempauze tussen twee recessies." (Knack, 18 juni '75). Tegenover deze harde werkelijkheid bereidt de burgerij zich dan ook voor op de strijd.

2. DE BURGERIJ EN HAAR STAAT VERSCHERPEN DE UITBUITING VAN DE ARBEIDERSKLASSE.

"Van de investeringen moet geen aanwakking van de ekonomie verwacht worden: de bedrijven werken immers onder hun produktievermogen, zodat zij niet moeten investeren om hun produktie uit te breiden. Bij de investeringen die gedaan worden ligt de nadruk op de rationalisatie van de produktie om zoveel mogelijk loonkosten uit te sparen. Deze rationalisatie van de produktie is voor de belgische bedrijven een voorwaarde om in de internationale konkurrentie niet doodgedrukt te worden." (De Nieuwe Gazet, II juni '75). Even duidelijke taal spreekt Oleffe, minister van ekonomische zaken, wanneer hij verklaart: "de ekonomie kan geen hogere loonlast aan."

Inderdaad, de heersende klasse bereidt zich meer en meer voor om soberheidsmaatregelen op te dringen, want, met de verdieping van de wereldkrisis die de kompetitiviteit van het belgisch kapitaal op de wereldmarkt meer en meer aantast, zal het levensnivo van de arbeidersklasse alsmaar sterker aangetast moeten worden. Immers, het patronaat denkt er niet aan de inspanningen om de nationale ekonomie op de internationale markt in stand te houden uit eigen zak te betalen.

Om haar produktie konkurrentieel te houden, ten koste van de arbeidersklasse, doet de heersende klasse beroep op:

- rationalisatie van de produktie (= afdankingen)
- loonstop of "aanpassing" van de lonenindexering"

Het is vooral op dit laatste punt (aanpassing van de koppeling loon-indeks) dat het patronaat het blijkbaar het eerst gemunt heeft. R. Pullinckx, afgevaardigde-beheerder van het Verbond van Belgische Ondernemingen, stak het vuur aan de lont door de automatische koppeling van de lonen aan de indeks aan te duiden als de voornaamste oorzaak van de inflatie en de krisis, die wij kennen. Hij kwam met het voorstel om de loonindexering niet langer automatisch te laten verlopen, maar jaar na jaar de lonen aan te passen aan de levensduurte. J. de Staercke, afgevaardigde-beheerder van Fabrimetal, ging nog een stap verder door het indienen van een keihard pakket voorstellen:

1. spoedige herziening van produkten en diensten die voor het indekscijfer in aanmerking komen om bruuske schommelingen (=stijgingen) te vermijden.

2. herziening door de sociale partners van de "blinde" koppeling tussen het indekscijfer en de lonen.

3. "noodbestand" van 6 maanden voor prijzen en inkomsten in ruil voor soortgelijke vastleggingen van de lonen (=loonstop!!!!).

(De Nieuwe Gazet, 18/6/75)

Sindsdien wordt er in de burgerlijke pers (o.a. jaarverslag van de Nationale Bank) een haast dagelijkse campagne gevoerd om de noodzaak van de "loonmatiging in het belang van het nationaal welzijn" te doen aanvaarden.

Ondertussen echter blijft de burgerij niet bij de pakken neer zitten en dwingt deze maatregelen reeds op in de zwakste schakels van haar ekonomie, de sectoren die reeds het zwaarst getroffen werden door de krisis, gesteund door de "wetenschappelijke zegen" van onze burgerlijke ekonomisten. De sociale eis "gelijk loon, gelijk werk", hoe begrijpelijk en gerechtvaardigd ook, botst tegen een aantal torenhoge, ekonomische realiteiten. De grote produktiviteitsverschillen in de schoot van het bedrijfsleven verhinderen en bemoeilijken het integraal doorduwen van dit beginsel. (....). Bedrijven met geringe produktiviteit kunnen uiteindelijk de verhoogde loonkosten niet meer aan en gaan door de knieën." (Marc Eyskens, Knack, 16/4/75). Zo kent de tekstielnijverheid een loonstop van 1 mei '75 tot 1 december '75; bij Agfa-Gevaert, Mortsel weigerde het patronaat elke loonsverhoging en was enkel bereid een premie te beloven half '76; de voeding-, kleding- en houtnijverheid, alsook de haven, worden rechtsstreeks bedreigd door een aanval op hun lonen, terwijl tientallen kleinere bedrijven in alle sectoren al maanden wachten op een loonovereenkomst (cfr. staking van 196 arbeiders van Solidor Lauwe tegen het uitblijven van een loonovereenkomst, die sinds 1 jaar van kracht moest zijn.)

Maar men kan zich moeilijk iets schijnheiligers voorstellen dan de loonovereenkomst die in de grafische niverheid (de drukkerijen) gesloten werd. Tegenover de zeer gunstige koppeling loon-indeks van vroeger werd daar de volgende regeling getroffen: bij 20 % stijging van de indeks, 2 % stijging van de lonen. Volgende tabel geeft de gevolgen hiervan goed weer:

indeks op	100	:	stijging van 2 punten om 2 % loonaanpassing te hebben
	150		3 2 %
	200		4 2 %
	250		5 2 %

Door dit siestem wordt dus de loonaanpassing minder en minder rechtsstreeks gekoppeld aan de stijging van de levensduurte en wordt er evengoed een verkapte loonstop ingevoerd. Geen enkele andere loonstijging word toegestaan, ook geen premies.

De dringende noodzaak van de kapitalistische wereldkrisis zal de heersende klasse er meer en meer toe dwingen de arbeidersklasse rechtstreeks aan te vallen om haar strijd te ontcrachten en haar weerstand tegen de steeds scherper wordende uitbuiting te breken. Daarom ontwikkelt zij meer en meer haar repressieapparaat (militaire uitgaven, beroepsleger), maar ondertussen beschikt zij over een machtig wapen om de arbeiders te verdelen en te misleiden: de vakbonden.

3. DE VAKBONDEN : EEN REM OP DE KLASSEN - STRIJD.

① De arbeiders bieden weerstand op wereldvlak.

De recente staking van de 31.000 textielarbeiders samen met de stakingen in de COO's, Van Hool, Degussa Antwerpen en de akties in tientallen kleinere bedrijven (Culligan Diegem, D'Ieteren Garages, Solidor Lauwe, Beaulieu Kruishoutem) plieren in een algemene tendens van verheviging van de klassenstrijd over heel de wereld, sedert 1970. Deze strijd wordt veroorzaakt door een trage maar siestematische ontaarding van het levenspeil en van de werkvoorwaarden, alsook door de dreiging van werkloosheid, gevolg van de ontelbare falingen die het gevolg zijn van de ekonomische krisis.

In Frankrijk, in Schotland, in Portugal, in Griekenland, in Argen-

2
tinijs maar ook in de derde wereldlanden°, waar het proletariaat zagezegd 13
"onbestaande" is, ziet men de stakingen zich vermenigvuldigen. Zo waren er
in Thailand 357 stakingen in 1974 en moest onlangs de politie tussenkomen
tegen de tekstielarbeiders die al meer dan 1 maand in staking waren. De
konflikten blijven nog plaatselijk, maar toch zijn ze kenmerkend voor de
weerstand die de arbeidersklasse biedt aan de aanvallen van het kapitaal.

Ook in België toonden een aantal van deze akties het nog steeds on-
aangetast strijdpotentieel van de arbeidersklasse. Wij verwijzen hier naar
de ruime mobilisatie van de tekstielarbeiders en vooral naar de plotse,
maar geweldige, woedeuitbarsting van de Gemeentebedienden en de bedienden
van de COO's, dinsdag 6 mei te Brussel, die recht op de "verboden zone"
rond het parlement marcheerden en zeer harde gevechten met politie en
rijkswacht leverden. Ook merkwaardig is het feit dat in alle kleine onder-
nemingen, waar de arbeidersklasse minder strijdervaring heeft en bijge-
volg ook minder strijdvaardigheid toont, de dreiging van werkloosheid, van
sluiting, eerder een strijdfaktor is dan een rem op de strijd. Zo gingen
de 48 arbeiders van de Beaulieufabriek in staking tegen de plannen die de
afschaffing van de produktiepremie voorzien en voor de terugopname van
twee afgedankte makkers, die niet akkoord gingen als wever zonder loonsver-
hoging de produktiviteit op te drijven.

Ondanks deze positieve aspecten (strijdvaardigheid, doorzettings-
vermogen) moeten wij toch vaststellen dat de meeste takingen mislukten
op het plan van de eisen. Hierbij speelden de syndikaten een uiterst sme-
rige rol.

② De smerige rol van de vakbonden.

Tegenover de strijdvaardigheid gebruiken de syndikaten al hun kun-
de om eerst en vooral te zorgen dat de arbeiders goed afgezonderd blijven
in hun fabriek of atelier, zo weinig mogelijk geïnformeerd geraken, in geen
geval aan de basis van het siesteem raken, om dan tenslotte na elke neder-
laag met het patronaat te onderhandelen. Aan de hand van enkele konkrete
voorbeelden kunnen wij dat nagaan:

- tegenover het besluit van de tekstielnijverheid om vanaf 1 mei
'75 een loonstop door te voeren, reageerden de vakbonden slechts met en-
kelé prikakties (1 uur-staking). Onder druk van de arbeiders uit Kortrijk
en Moeskroen ging de vakbond, na 1 week, toch over tot de uitroeping van
de staking in West-Vlaanderen, maar belette de uitbreiding van de aktie
naar de andere gewesten van het land. Ondertussen bekokstoofden zij met
de patroons een akkoord dat een loonsverhoging voorzag van 2 fr. vanaf 1
december '75 en een premie van 1500 fr. in plaats van de 5 fr/uur onmid-
dellijk, die de stakers eisten. Ondertussen werd vernomen dat de tekstiel-
bedrijven 15000 fr. per man van de staat zouden krijgen. De tekstielsta-
king, zoals vroeger ook de onderwijsstaking, toont ons duidelijk één van
de middelen, die door de vakbond gebruikt worden om de arbeiders te ver-
delen en af te zonderen: gedeeltelijke, geïsoleerde, gelokaliseerde stakin-
gen; 1 dagstaking, 1 uurstaking, staking per provincie, per gewest. Der-
gelijke stakingen zijn natuurlijk tot mislukking gedoemd. De opkomst van
de onderwijsbetoging in Brussel, de strijdvaardigheid van de tekstielar-
beiders in Kortrijk en Moeskroen, tonen nochtans dat de ontevredenheid
algemeen is. Maar hoe kan de arbeidersklasse entoesiast zijn en mobilise-
ren voor akties, die zo beperkt blijven, die zo duidelijk tot een neder-
laag moeten leiden? De vakbonden voeren enkel deze spektakulaire akties
om te tonen dat zij de situatie baas kunnen, dat zij de enorme woede,
die de arbeiders door de verscherpte uitbuiting aan het opkroppen zijn,
wel zullen afleiden.

- tijdens de onderhandelingen over een nieuwe loonovereenkomst

in de grafische nijverheid en bij Agfa-Gevaert komt de misleidende rol van de vakbonden nog duidelijker tot uiting. Tegenover de loonstop van de werkgevers wijst men elke mobilisatie van de hand, geeft men geen enkele informatie door, en beperkt men zich tot uitspraken als: "het is voor ons in elk geval niet gemakkelijk zeker te weten tot hoever het bedrijf in werkelijkheid kan gaan. Ik verwacht dat de direktie op het laatste moment nog wel zal bijdraaien om een staking te vermijden." (ACLVB). De direktie draaide inderdaad bij: zij weigerde wel elke loonsverhoging, maar stond een premie van 2800 fr. toe..... eind maart '76 !!!! En als men dan nog weet dat het ACV, langs haar financiële instellingen, in de beheerraad zit, dan begrijpt men de ontmoediging en de woede van de arbeiders; eens te meer lieten zij zich misleiden door een vereniging die wel de naam heeft arbeiders te verdedigen, maar die alles behalve de arbeidersbelangen verdedigt. Hetzelfde dreigt voor het ogenblik te gebeuren in Fabelta-Zwijnaarde. Terwijl enerzijds ernstige geruchten de ronde doen, als zou Akzo haar afdeling in België sluiten om de produktie over te brengen naar landen met goedkopere werkkrachten en het anderzijds vaststaat dat, indien Fabelta open blijft, minstens de helft van de arbeiders een langdurige werkloosheid tegemoet gaan, hebben de vakbonden het lef koelweg te verklaren dat de werkgelegenheid bij Fabelta niet in gevaar is. Ook in de staalnijverheid rond Charleroi bevorderen de syndikaten door hun laksheid en valsheid de ontmoediging en verslagenheid bij de arbeiders.

- zelfs de voorbeelden waar de syndikaten zagezegd een "harde", "offensieve" houding aannemen, ontsnappen niet aan de regel. In Val St. Lambert lieten zij de glasfabriek op 29 januari bezetten door de arbeiders, toen zij vernamen, dat de staat, de werkgever, de fabriek wilde sluiten. Zij voerden het "zelfbeheer" in (de staat betaalde verder de lonen uit !) en het duurde 6 maand voeraleer men tot een akkoord kwam; dit voorziet tijdelijk werk voor 350 van de 585 arbeiders (cf. "de onderneming blijft riskant en indien Val St. Lambert zijn problemen niet te bovenkomt zal de staat geen cent meer geven," zei J. Gol, staatssekretaris voor Waalse Streekeconomie), terwijl de arbeiders adviesrecht krijgen op het beheer. Immers, zoals een woordvoerder van streekeconomie onderstreepte, de bezetters hielden op een ernstige wijze de boekhouding bij !

Eens te meer hielden de syndikaten de arbeiders aan het lijntje, terwijl ze ondertussen de nederlaag samen met het patronaat aan het vastleggen waren. Een van de gevaarlijkste misleidingen (die ook door de gauchistische groepen gepropageerd worden) die in Val verspreid werd, is "de herstructurering van de onderneming", die de vakbonden in hun laatste akties zoveel mogelijk trachten te bevorderen. Zij proberen de aandacht van de arbeiders te spitsen op het slechte beheer van de patroons of van de staat, terwijl zij aan de burgerij willen bewijzen alsof dat er 'n beter beheer mogelijk is en dit het kapitalisme zou kunnen redden (cf. Val St. Lambert, Lip). Deze vakbondspraak is echter vreemd aan de echte belangen van de arbeidersklasse in strijd. Zij zal het ook wel snel inzien, wanneer de vakbond de plaats van de patroon inneemt aan het hoofd van de fabriek (in Val werden arbeiders ontslagen, omdat zij het door de vakbond opgelegde ritme niet wilden volgen) of op het einde van de staking wanneer zij inzien dat zij feitelijk niets bereikt hebben. (na de staking in Gilly kraaiden de vakbonden ook viktoria, omdat zij Glaverbel gedwongen hadden de volledige werkzekerheid te waarborgen zonder loonverlies. Schokstakingen in Gilly alsmede sluitingsberichten rond Glaverbel Mol en Houdengtonen echter aan hoe broos en misleidend de syndicale en patronale beloftes voor de arbeiders wel zijn.)

Tenslotte, in de huidige wereldkrisis, is er geen enkel beheer van het kapitaal (welke vorm het ook aanneemt) dat aan de arbeiders het behoud van hun levenspeil of werkzekerheid, de verbetering van hun levensvoor-

waarden kan verzekeren. Het enige dat perspectieven biedt voor de arbeidersklasse is een frontale aanval tegen het kapitaal en zijn verdedigers, en in de eerste plaats de vakbonden. En tegenover de opgang van de strijd, bestaat de taak van de syndicaten erin elke uitbuiting van de klasse in te toemen, de verdelingen in de klasse te behouden en de uitbuiting te doen aanvaarden. De burgerij heeft de syndicaten nodig en haar vertegenwoordigers in de regering beseffen het maar al te goed, zij die met de vakbonden sinds juni over een prijzen- en loonstop voor de herfst aan het onderhandelen zijn.

③. De lessen trekken uit alle strijdvormen.

Hoe meer de tijd vordert, hoe meer de economische relance in vraag wordt gesteld. De arbeidersklasse moet begrijpen dat er geen economische groei meer komt maar een verdieping van de crisis, een achteruitgang in de economische situatie die duidelijker en duidelijker wordt.

Gezien de onmogelijkheid om haar produktie op de verzadigde wereldmarkt kwijt te geraken, gezien de noodzaak de lonen te drukken door de produktiviteit te vermeerderen, door loonsverhogingen te weigeren of door tijdelijke werkloosheid in te voeren, probeert de burgerij van de ontevredenheid van de arbeiders gebruik te maken om hen te doen opdraaien voor haar eigen moeilijkheden. In die zin moeten we ook heel die campagne in onze burgerlijke pers zien rond "de te hoge loonlast" en de "loonsverhogingen aan de basis van de crisis". En ook de vakbonden bespelen de snaar van de loonmatiging omdat voor hen, als permanente overlegorganen binnen de kapitalistische structuur er geen verdere strijdmogelijkheden zijn; het patronaat schijnt sterker dan de arbeiders omdat het door de crisis geen kruimels meer kan afgeven.

Lens te meer moet het voor de arbeiders duidelijk worden dat de vakbeweging geen "verworvenheid" van de arbeidersklasse is maar wel een instrument van het kapitaal om de arbeidersklasse vast te ketenen aan haar uitbuitingssysteem: het kapitalisme.

En eenmaal dat zij de arbeiders klein gekregen hebben, dan kunnen zij zich volledig wijden aan hun echte rol van fraktie van het kapitaal en de burgerij met arbeideristische woordenkramerij: de onderlinge strijd om het beste deel te krijgen in de deelneming aan het rechtstreeks beheer van het kapitaal en aan de uitbuiting van de arbeiders. Denken we hier aan de ruzies tussen ABVV en ACV, de sociale verkiezingen, de intrede van de ACV-vakbond in de beheerraad van AGFA-Gevaert en het beheer door het ABVV van supermarktketens, het medebehoer in krantebedrijven met drukkerijen, het zetelen in de beheerraden van universiteiten en scholen, e.a...

In tegenstelling met de vakbeweging die alle heil zoekt binnen deze maatschappij, moet de arbeidersklasse verstaan dat zij niets meer te verwachten heeft van het kapitaal- al neemt dit voor veel arbeiders nog maar de vorm aan van "een baas" Indien zij haar strijd tot een goed einde wil brengen, zal zij het verzet moeten veralgemenen. Bij het verwerven van deze SOLIDARITEIT, deze VERALGEMENING van haar strijd, de uitbreiding van haar strijd tot een strijd van gans de klasse, zal de arbeidersklasse echter opnieuw de syndicaten, de linkse partijen en de gauchisten op haar weg vinden die zich ook in bepaalde gevallen voor unitaire, massale bewegingen uitspreken, op basis van plaatselijke sektoriele initiatieven.

De veralgemening van de strijd vanuit de meest strijdbare sectoren- wanneer zij gebeurt onder de volledige en rechtstreekse controle van de algemene stakersvergaderingen- is ongetwijfeld een middel om de minder strijdbare sectoren op te nemen in de strijd, De massale en unitaire(een-

heids) veralgemeningen onder syndicale controle daarentegen hebben als enige doel de meest-strijdbare sectoren af te remmen en te verdrinken tussen de minder strijdbare en de controle van de vakbonden op heel de beweging te versterken. Wanneer de sektoriele stakingen niet draaien zoals zij het wensen, d.i. wanneer een plaatselijk konflikt te ver gaat, vallen zij plots de "mincritaire en marginale" stakingen aan en roepen zij op to "massale en unitaire" uitbreiding van de aktie. De solidariteit gebeurt niet langs petitiees, checks, brieven of solidariteitspostkaarten. De enige mogelijkheid voor de arbeidersklasse om elkaar te ontmoeten, dat zijn zo breed mogelijke afvaardigingen van de algemene vergadering der stakende arbeiders die de staking gaan overbrengen naar andere fabrieken en die in de fabriek dringen om de andere arbeiders aan te spreken. Dat is de echte solidariteit die enkel in een strijdsituatie kan plaats vinden. Deze kan niet bestaan wanneer de arbeiders tegenover zijn machine staat, van het kapitaal is, naast en niet met zijn makkers werkt.

A₁ deze misleidingen hebben de strijdvaardigheid van de arbeidersklasse in haar geheel niet aangetast. Overal in de wereld tonen zij een strijdvaardige weerstand tegenover de krisis. De uitbreiding van deze ervaring gebeurt nog op een gebrekkige manier, met horten en stoten, maar zij veroorzaken onvermijdelijk de veralgemening van de lessen uit deze ervaringen en de verrijking van de komende gevechten.

Met de verdieping van de krisis en de verscherping van de uitbuiting, zal de arbeidersklasse aanvoelen en inzien dat het steeds noodzakelijker wordt de strijd te VERALGEMENEN.

Tegen de verdeling georganiseerd door de syndicaten, tegen de syndicale "eenheid en solidariteit" die, achter een arbeideristische woordenkramerij, de poging verbergt om het proletariaat te behouden in het kapitalistisch kader van zijn uitbuiting, zal de arbeidersklasse in de strijd zijn **ALGEMENE VERGADERINGEN EN ZIJN MASSALE AFVAARDIGINGEN** van fabriek tot fabriek moeten opleggen en zijn eigen strijd op een zelfstandige wijze in handen nemen tegenover de burgerij. De strijdgolf die zich sinds de jaren 67-68 over de hele wereld verspreid stelt dit probleem meer en meer aan de orde van de dag.

De A R B E I D E R Skomitees zullen de materiele vorm zijn waarin de arbeiders hun strijd zullen organiseren, de ARBEIDERSRADEN de vorm waarin de arbeiders hun macht zullen uit-

oefenen na een socialistische overwinning in de revolutie.

OP EN BIJ EENKOMSTEN :

- vrijdag 29 aug. : te Gent door VRS, Van Duyseplein 15
"Voorstelling van de voorlopige standpunten van de groep".
- zaterdag 30 aug. : te A'werpen, Amerikalei 210, om 14 uur, door RRS: "Staatskapitalisme en "Nationale Bevrijdingsstrijd".
- zaterdag 20 sept. : te Nijmegen (NL), in "Diogenès", Van Schaek Mathonsingel 10 (recht tegenover het station) om 14.30 u. door RRS, VRS, JLC : "De crisis en de aktiviteit van de revolutionairen".
- zaterdag 11 okt. : te Brussel, "La Force de Lire", rue Mal'bran 53, door de Nationale Organisatie : te 14 uur "Voorstelling van het platform van de ééngemaakte organisatie".
- zaterdag 25 okt. : te A'werpen, Amerikalei 210, om 14.00 u. door de Nationale Organisatie: "Voorstelling van het vernieuwd politiek platform van de politieke organisatie, aangenomen op het stichtingskongres van 4 okt.".
- dinsdag 16 sept. : te A'werpen, Amerikalei 210, om 19.30 u. Cyclus: geschiedenis van de arbeidersbeweging.
Vorig jaar hebben we een 10 tal avonden gehouden over de geschiedenis van de arbeidersbeweging, deel 1: het vroeg-socialisme. Oorspronkelijk als historische vorming bedoeld van de RRSleden, zagen wij al vlug in dat ook dicht bij ons staanden deel aan deze cyclus konden bijdragen. Dit jaar willen wij er een volledig open vorming van maken. Deel 2: 1830; de burgerlijke revolutie en de ontwikkeling van het kapitalisme (progressieve fase).
Van het 1e deel zal een samenvatting gegeven worden aan de hand van het "Kommunistisch Manifest".

De discussie van 20 sept. te A'werpen over "De plaats van de studenten en de intellectuelen inde klassenstrijd" in het kader van de discussie over de definiëring van het proletariaat (oorspronkelijk aangekondigd in RI n° 3), wordt dus uitgesteld tot een later te bepalen datum.

De mogelijkheid bestaat dat er ook in Kortrijk en Mechelen open bijeenkomsten worden belegd tijdens de komende twee maanden.

PERMANENTIE :

Vanaf SEPTEMBER zullen de permanenties terug wekelijks plaats hebben, op zaterdag van 14.00 tot 18.00 uur, voor discussies, contacten, inkijken van publikaties en aankoop van revolutionaire literatuur.

OPROEP :

Nogmaals herhalen wij onze oproep tot een bijdrage voor de aankoop van een eigen stencilmachine. ALVAST ONZE DANK AAN ALLEN DIE DAT

RRS — STANDPUNTEN

DE OPGAANDE FASE VAN HET KAPITALISME EN HET VRAAGSTUK VAN HET PARLEMENTARISME EN DE VERKIEZINGEN.

INLEIDING

mmmmmmmmmm

Om de vraagstukken die de proletarische revolutie ons vandaag stelt te kunnen beantwoorden, is het nodig dat we een omschrijving geven van de evolutie van het programma en de strategie van het proletariaat naarmate het historisch tijdperk waarin ze zich ontwikkelden. Het is vanuit deze analyse van bloei en verval van het kapitalisme dat we de vraagstukken zullen kunnen benaderen en de huidige standpunten kunnen bepalen.

We verwijzen hier ook naar onze standpunten in onze crisisbrochure (januari 75) als ook naar de standpunten over syndicalisme (RI 2, febr-april 75), staatskapitalisme en nationale bevrijdingsstrijd (RI 3, juni 75). Het zal de kameraden opgevallen zijn dat we wat betreft de historische periode van de opgang van het kapitalisme voorzichtig waren met onze konklusies inzake het definieren van de toenmalige proletarische organen en organisaties. Dit was ook zichtbaar in onze beoordeling van de Russiese revolutie en de boljevisten. Het is dan ook om deze reden dat we het bepalen van een standpunt t.o.v. het vraagstuk van het parlementarisme en de verkiezingen doorheen de geschiedenis van de arbeidersbeweging hebben uitgesteld. Dit probleem konfronteerde ons immers direkt met de IIe Internationale van de sociaal democratie, met de verhouding van deze tot de vakbonden en met nogmaals de boljewisten en de IIIe Internationale.

Vandaar dat we in een Ie deel een globale visie op de opgaande fase van het kapitalisme geven met een bespreking van de evolutie van de arbeidersbeweging en haar programma en in een IIe deel specifiek het vraagstuk van het parlementarisme en de verkiezingen behandelen.

I-DE OPGAANDE FASE

Het is niet omdat de overgrote meerderheid van mensen uitgebuit worden en dus vervreemd zijn, dat het socialisme vandaag een historische noodzaak is geworden.

Uitbuiting en vervreemding bestonden reeds in de tijd van de sla-vernij, het feodalisme, en het negentiende eeuwse kapitalisme, maar het socialisme had onmogelijk kunnen gerealiseerd worden in een van deze tijdperken.

Opdat het socialisme een realiteit zou worden, moeten niet alleen de noodzakelijke factoren die aanleiding geven ertoe (de werkende klasse en de produktiemiddelen) voldoende ontwikkeld zijn, maar moet ook het systeem dat het zal moeten voorbijstreven—dus het kapitalisme—opgehouden hebben een systeem te zijn noodzakelijk voor de ontwikkeling van de produktiekrachten. Het oude systeem moet een groeiende belemmering geworden zijn voor de ontwikkeling van de produktiekrachten, het is te zeggen dat het zijn periode van verval(dekadentie) moet zijn ingetreden.

De socialisten van de vroege 19e eeuw beschouwden het socialisme als een ideaal om te bereiken, en zijn verwezelijking zou het resultaat zijn van de gedeelde goede wil van de mensen—in het geval van de "uto-

pische socialisten", van de goede wil van de leidende klasse zelf-. De duurzame bijdrage van Marx en Engels was hun begrip en wetenschappelijke uitwerking van de materiele noodzaken voor het verdwijnen van het kapitalisme en de verwezelijking van het kommunisme. Het is geen toeval dat wanneer Marx probeerde een allesomvattende samenvatting te geven van de essentie van zijn werk in één enkele passage, hij zich concentreerde op de mechanismen van de historische groei en het verval van de verschillende wijzen van sociale reproductie, doorheen de welke de mensheid zich heeft ontwikkeld. Dit is dus fundamenteel ook voor ons de wijze van benaderen van de problemen die zich nu stellen aan de arbeidersklasse. Dit is het historisch materialisme om het in één term samen te vatten, zoals Marx het ook noemde.

Karl Marx

MARX aan het woord:

"... Het algemene resultaat waartoe ik kwam en dat mij, nadat het eenmaal was verkregen, tot leidraad diende bij mijn studies, kan kort worden geformuleerd als volgt: In de maatschappelijke produktie van hun leven treden de mensen in wel bepaalde, noodzakelijke van hun wil onafhankelijke verhoudingen, produktieverhoudingen; deze produktieverhoudingen beantwoorden aan een bepaald ontwikkelingsnivo van hun materiele produktiekrachten. het geheel van deze produktieverhoudingen vormt de economische structuur van de maatschappij, de konkrete materiele basis waarop zich een juridische en politieke bovenbouw verheft en waaraan specifieke sociale vormen van bewustzijn beantwoorden. De wijze waarop het materiele

leven wordt geproduceerd, is voorwaarde voor het sociale, politieke en geestelijke levensproces in het algemeen. Het is niet het bewustzijn van de mensen dat hun zijn, maar omgekeerd hun maatschappelijk zijn dat hun bewustzijn bepaalt. Op een bepaalde trap van hun ontwikkeling raken de materiele produktiekrachten van de maatschappij in tegenspraak met de bestaande produktieverhoudingen, of, wat slechts een juridische uitdrukking voor hetzelfde is, met de eigendomsverhoudingen, waarin zij zich tot dusver hadden bewogen. Van vormen waarin de produktiekrachten tot ontwikkeling kwamen, slaan deze verhoudingen om in ketenen daarvan. Dan breekt een tijdperk van sociale revolutie aan.¹¹ Met de verandering van de economische grondslag wordt tamelijk snel de gehele reusachtige bovenbouw omvergegooid. Wanneer men dergelijke omwentelingen onderzoekt, moet men altijd onderscheid maken tussen de materiele omwenteling in de economische voorwaarden van de produktie, die natuurwetenschappelijk exakt kan worden vastgesteld, en de juridiese, politieke, godsdienstige, artistieke of filosofische, kortom ideologische vormen, waarin de mensen zich van dit konflikt bewust worden en het uitvechten. Zomin als men een individu beoordeelt naar wat het van zichzelf vindt, zomin kan men een dergelijk tijdperk van omwenteling beoordelen vanuit zijn eigen bewustzijn; men moet veeleer dit bewustzijn verklaren uit de tegenspraken van het materiele leven, uit het bestaande konflikt tussen maatschappelijke produktiekrachten en produktieverhoudingen. een maatschappijformatie gaat nooit onder, voordat alle produktiekrachten tot ontwikkeling gebracht zijn die zij kan omvatten, en nieuwe, hogere produktieverhoudingen treden nooit in de plaats, voordat de materiele bestaansvoorwaarden ervoor in de schoot van de oude maatschappij zelf zijn uitgebreed. Daarom stelt de mensheid zich altijd slechts taken, die zij kan volbrengen. Want bij nader toezien zal steeds blijken, dat het probleem zich dan eerst stelt wanneer de materiele voorwaarden voor haar oplossing reeds aanwezig zijn

of althans in staat van wording zijn. In grote trekken kunnen aziatische, antieke, feodale en modern burgerlijke produktiewijzen aangeduid worden als progressieve tijdperken van de economische sociale formatie. De burgerlijke produktieverhoudingen zijn de laatste tegenstrijdige vorm van het maatschappelijke produktieproces; tegenstrijdig niet in de zin van individuele tegenstrijdigheid, maar van een tegenstrijdigheid die voortkomt uit de maatschappelijke levensvoorwaarden van de individuen. Maar de produktiekrachten die in de schoot van de burgerlijke maatschappij tot ontwikkeling komen, scheppen tegelijk de materiele voorwaarden om deze tegenstrijdigheid op te lossen. Met deze maatschappijformatie eindigt daarom de voorgeschiedenis van de menselijke maatschappij..."

uit SUN-uitgave, Ter Elfder Ure 17, marxismereeks 3, K. MARX: Inleiding (van de Grundrise der Kritik der politischen Oekonomie), p 521-522 en "Karl Marx et Friedrich Engels"

Oeuvres choisies en trois volume. Tome premier. K. M : Préface à la "critique de l'économie politique". Ed. des Progrès. Moscou, p 524-525

en "Preface to a critique of Political economy" (engelse versie) K. MARX

De methodologische benadering die we in deze passage aantreffen blijft onmisbaar om te verstaan hoe verschillende maatschappijen opkomen en vervallen. De basis voor de uitwerking van het proletarisch politiek programma is de stelling dat een produktiewijze zolang blijft bestaan als dat de produktieverhoudingen waarop dat sociaal systeem is gebaseerd geen hindernissen geworden zijn voor een verdere ontwikkeling van de produktiekrachten. Marx en Engels stelden heel duidelijk dat het perspektief voor de kommunistische revolutie gebonden was aan de materiele, globale, en historische evolutie van het kapitaal zelf.

Wat echter minder duidelijk was voor Marx, meer bepaald in zijn vroegere geschriften, was de afbakening van het "tijdperk van sociale revolutie" in de ontwikkeling van het kapitaal; dit gebrek aan duidelijkheid was zelf een objektief produkt van het feit dat de methodologie van het historisch materialisme opkwam lang voordat dit tijdperk was aangebroken: Marx deed zijn eerste oproepen tot de proletarische revolutie niet in de periode van het verval van het kapitalisme maar in de periode van zijn meest spectaculaire opgang. De nakende proletarische revolutie uitgeroepen in "Het communistisch manifest" wordt opzij geschoven door de voortdurende groei en expansie van de kapitalistische sociale relaties over de hele planeet. Marx was beslist verkeerd om te beweren in die tijd dat de kapitalistische sociale verhoudingen in een finaal konflikt waren getreden met de produktiekrachten; alhoewel de botsing tussen de twee steeds een verschijnsel van het kapitalisme is geweest, was het konflikt nooit onherroepelijk in de 19e eeuw omdat het kapitaal nog steeds beschikte over uitgestrekte delen van de wereld voor zijn steeds uitbreidende reproductie, om zijn eigen tendens naar een verzadiging van de markten en de dalende winstvoet goed te maken.

Ondanks deze fouten echter, waren Marx en Engels perfekt in staat om hun programma te baseren op de erkenning dat het kapitalisme nog steeds een progressief systeem was. Dit haalde bij hen steeds de bovenhand. Hun inzicht dat men reeds aantreft in het Manifest en aldus verdiept vindt was dat als het proletariaat de macht wilde nemen in die periode, haar voornaamste taak zou zijn om het kapitalisme te ontwikkelen. Op de meest progressieve manier, en niet om het simpelweg te vernietigen, wat dus een goed bewijs was van Marx zijn inzicht werd ongelukkig genoeg gebruikt als een reaktionaire verwarring in de periode van verval door diegenen die voorstonden dat de maatregelen uitgestippeld in het Manifest nog vandaag zouden toepasselijk zijn.

De Ie Internationale ontstaan in een tijdperk van burgerlijke revoluties en een zich ontwikkelend kapitalisme had dan ook tot voornaamste discussieonderwerpen de nationale bevrijdingsoorlogen en de strijd voor hervormingen. Het was juist de praktijk van de marxisten in de Ie Internationale die hoofdzakelijk op het begrip gebaseerd was dat, omdat het kapitalisme een progressieve rol had te spelen, het noodzakelijk was voor de arbeidersbeweging om die burgerlijke bewegingen te steunen die bijdroegen tot het leggen van de grondslagen van het socialisme (cfr. onze standpunten over nationale bevrijdingsstrijd. Raden-Info 3, juni 75)

Zo ook stelden zij dat het noodzakelijk was voor de arbeiders om verder te vechten voor hervormingen aangezien de groei van het kapitalisme hervormingen mogelijk maakte. (zie hiervoor ook de standpunten over de vakbonden, RI: 1 en 2 feb-april 75) Deze materialistische posities werden verdedigd tegenover de anarchistische onhistorische eisen die een onmiddellijke omverwerping van het kapitalisme inhielden en een complete oppositie tegenover de reformistische politiek. Hun posities, alhoewel schijnbaar ultrarevolutionair, betreffen eigenlijk de klein-burgerlijke verlangens om het kapitalisme en de loonarbeid "af te schaffen" niet om bij te dragen tot haar historische overstijging maar door terug te keren tot de wereld van de kleine onafhankelijke ondernemers.

De IIe Internationale of de sociaal-demokratische internationale bracht de strategische aanpassing van het tijdperk nog duidelijker tot uiting door een "minimum programma" van onmiddellijk bereikbare hervormingen aan te nemen (erkenning van de vakbonden, inkorting van de werkdag, enz...) naast een "maximum programma" van de invoering in de praktijk van het socialisme bij het uitbreken van de onvermijdelijke historische crisis van het kapitalisme.

Maar meer en meer werd voor de meerderheid van de leiders van de IIe Internationale het minimum programma het enige echte programma van de sociaal-demokratie, waarvan Bernstein de ideologische voortrekker was. (voortrekker van het "reformisme")

'Socialisme' en 'proletarische revolutie' werden pure uitgeholde sermoenen om uitgedragen te worden op 1 Meidag-parades, terwijl de energie van de officiële beweging zich meer en meer toespitste om tot iedere prijs een plaats te winnen voor de sociaal demokratie binnen in het kapitalistisch systeem. Als logisch gevolg ervan begon de "opportunistische" vleugel van de sociaal-demokratie de idee zelf te verwerpen van de noodzaak tot de omverwerping van het kapitalisme en de sociale revolutie. Zij begon te argumenteren voor de mogelijkheid van een trage, graduele omvorming van het kapitalisme naar het socialisme.

Ironisch genoeg, verschenen deze ideologien op een tijdstip dat het kapitalistisch systeem in zijn laatste stadium van opgang was, wanneer de imperialistische expansie zich begon te tonen als de laatste troef in het spel van het wereldkapitalisme. Tevens werd dit een periode waarin de klassestrijd meer en meer scherpere vormen begon aan te nemen (massasstakingen in Amerika, Duitsland en bovenal in Duitsland)

Tegen dit opportunisme van Bernstein en Co, verdedigde de linkerzijde van de sociaal-demokratie- de bolchewisten, de Nederlandse Tribune groep; Rosa Luxemburg o.a. revolutionairen- de fundamentele marxistische stelling van de noodzaak voor een eventuele gewelddadige omverwerping van het kapitalisme als enige reële basis op een instellen van het socialisme. De duidelijkste verklaring voor een verdediging van deze marxistische stellingen kan men vinden in R. Luxemburgs; Reformisme of revolutie (1899) (Réforme ou Révolution?, Spartacus uitgave, Parijs, JUIN-JUIL. 72) In 1913 publiceert R. Luxemburg haar belangrijkste theoretische werk: " De

akkumulatie van het kapitaal", waarin zij de economische achtergronden van de historische crisis van het kapitalisme schetst en waarin zij het verval van het kapitalisme aankondigt met een relatieve verzaadiging van de markten.

21

Deze verklaring blijft de duidelijkste verklaring over het verval van het kapitalisme tot op vandaag, onderworpen natuurlijk aan de verschillende theoretische uitwerkingen en opmerkingen die 69 jaren van verval hebben meegebracht in de arbeidersbeweging.

Het uitbreken van de eerste, inter-imperialistische wereldoorlog in 1914 kenmerkte het beslissende punt van ommekeer zowel in de geschiedenis van het kapitalisme als die van de arbeidersbeweging zelf. Het feit dat de oorlog een nieuwe, historische periode inluidde in de evolutie van het kapitalisme nl. van zijn verval, vereiste een politieke praktijk die een klassegrens werd: aan de ene kant diegenen die de nationale burgerij steunden in de inter-imperialistische afslachting van de "nationale verdediging" (de reformisten, opportunisten, centrismen) en aan de andere kant de revolutionairen (de Bolchevisten rond Lenin, R. Luxemburg's Internationale groep, de linkse radicalen van Bremen, de Hollandse Tribunisten enz.), die samenkwamen in Zimmerwald in 1915 en bevestigden dat de oorlog de periode aankondigde van "oorlogen en revoluties", voorzien door Marx, en dat het enige alternatief voor deze kapitalistische barbarij een revolutionaire opstelling van het internationaal proletariaat tegen de imperialistische oorlog moest zijn. Vandaar de juiste konklusie van de linkse Zimmerwaldstrekking: "Maak van de imperialistische oorlog een burgeroorlog". (Lenin).

Het feit dat de Bolchevisten 2 fundamentele konklusies hadden getrokken

- a. organisatorisch breken met de sociaal-demokratie
- b. zich revolutionair opstellen tegen de wereldoorlog en oproepen tot een internationale proletarische revolutie,

liet hen toe zich scherp op te stellen t.o.v. de Mencheviekken. Terwijl deze laatsten beweerden dat Rusland "te achterlijk" was voor het socialisme, verdedigden de Bolcheviekken heel duidelijk dat het wereld-imperialistisch karakter van de oorlog de rijpheid van het wereld kapitalistisch siestem voor een socialistische revolutie aan toonde. Aldus zagen zij de machtsgreep van de Russische arbeiders als de voorbode van de wereldrevolutie. Vandaar dat zij ook aan de basis lagen van de oprichting van de Derde Internationale in 1919, uitdrukking van hun internationalisme. Tijdens het eerste congres van 24 januari 1919 was er een duidelijke overeenstemming over de noodzaak van een breuk met de doelstellingen en organisaties van de sociaal-demokratie. Zij werden beschouwd als een actief onderdeel van het kapitalisme en een samenwerking met verraders van het proletariaat werd verworpen.

Het parlementarisme kon onmogelijk de belangen van de werkende klasse dienen; het probleem van de koloniale onderdrukking, stelde men vast, kon enkel een oplossing krijgen in de globale kontekst van een socialistisch wereldbestel. Deze en nog andere posities dienden de opkomende golf van revoluties, die toer. over heel de wereld ging, aan. Maar de volgende kongressen en speciaal het derde congres van de Internationale toonden een duidelijke omwenteling aan in samenhang en aard van de revolutionaire principes. Deze kwam volledig overeen met de teruggang van de tendens van de wereldrevolutie en met de degeneratie van de Bolchevistische partij als gevolg van de isolatie van de russische revolutie (zie hierover ook onze stadpunten in RI 3). De Derde Internationale werd meer en meer een instrument van de russische buitenlandse politiek, net zoals de Bolchevisten meer en meer de beheerders werden van het russische kapitaal.

De wanhopige pogingen van de Bolchevisten om nog iets te redden in deze periode van kontra-revolutie en isolatie, leidde hen tot het opgeven van de revolutionaire posities van het eerste congres en deden hen uiteindelijk terugkeren tot de tactieken van de oude periode van de sociaal-democratie: parlementarisme, syndikalisme, blokvorming (frontvorming) met delen van de burgerij, ondersteuning van nationale bevrijdingsbewegingen enz.

Ten tijde van de eerste grote revolutionaire golf rond 1920, werden de revolutionaire konsekwenties van een materialistische analyse van de neergaande periode van verval hoofdzakelijk verdedigd door de linkse kommunisten, die zich afscheurden van de Comintern, vooral door de duitse KAPD (1920). Ook anderen zoals de Italiaanse linkerzijde (Bordiga e.a. de Hollandse Radenkommunisten (Pannekoek, Gorter) en Bulgaarse, Engelse (Silvia Pankhurst) en Belgische (Van Overstraete, Hennaut e.a.) groepen namen hiertegenover stelling en namen posities in, de een al duidelijker als de ander, tegenover de kontra-revolutie veruiterlijkt in de Comintern.

Hiermee hebben we wel een schematisch overzicht gegeven van de evolutie van de proletarische posities in de arbeidersbeweging tijdens de overgang van de opgaande periode van het kapitalisme naar haar vervalperiode. Het is slechts in dit kader dat onze standpunten o.a. ten opzichte van het syndikalisme (RI, 1,2), Parlementarisme (zie verder in deze RI, 4) en van de russische revolutie en het Bolchevisme kunnen begrepen worden. Dit is volgens ons de essentie van wat Marx het historisch en dialektisch materialisme noemde, als enige manier om de geschiedenis in het algemeen en van de arbeidersstrijd in het bijzonder te begrijpen.

II. H E T P A R L E M E N T A R I S M E E N D E V E R K I E Z I N G E N .

Onze standpunten betreffende de noodzaak voor het proletariaat om elke deelname aan het parlement of aan de verkiezingen kategoriek te verwerpen, steunen niet op een moreel, abstrakt en eeuwig dogma van het goede en het kwade, eigen aan het anarchisme en andere idealistische stromingen. Integendeel, zij zijn gebaseerd op de reële, materiële voorwaarden waarin de klassenstrijd zich afspeelt in de huidige periode van het kapitalisme. Hetgeen duidelijk uit de inleiding blijkt.

Zolang het kapitalistisch systeem niet het punt bereikt heeft waarop het in een onoverkomelijke tegenstelling komt te staan met de produktiekrachten, waarvan het zelf de ontwikkeling verzekerd heeft, moest de arbeidersklasse wel de hel van de kapitalistische uitbuiting ondergaan. Haar strijd wordt dan noodzakelijkerwijs beperkt tot het kader van de kapitalistische maatschappij en tot de verdediging van haar onmiddellijke belangen, zowel op het economische vlak als op het vlak van de politieke vrijheden. Door deze strijd willen ze ook de grootst mogelijke druk uitoefenen om al de hervormingen af te dwingen die het kapitalisme in staat is toe te staan. Ondertussen verwezenlijkt de arbeidersklasse de voorwaarden van zijn toekomstige en onvermijdelijke revolutionaire strijd en bereidt er zich op voor door zijn praktische strijd en theoretische beschouwingen, door zijn organisatie en samenhang maakt het proletariaat zich klaar om zijn historische rol te vervullen. In dat kader vormen het algemeen stemrecht en het parlementarisme onder andere één aspect van die algemene strijd van de arbeidersklasse.

A. H E T P R O B L E E M V A N D E V E R K I E Z I N G E N I N D E 19e E E U W :

In de 19e eeuw was het parlement het centrum van de burgerlijke

2 politiek leven. Het was daar dat de overheersende klasse haar wetten uitvaardigde. Het proletariaat kon op de tegenstellingen binnen de burgerij rekenen om de noodzakelijke hervormingen te bekomen die haar toestand in de maatschappij gevoelig verbeterden. Het kon verder, door verkiezingen, haar groeiend aantal stemmen tellen en hierdoor bijdragen aan een bewustwording van haar macht en van haar verschil met andere klassen.

Reeds van in 1857 kende men een deelname van arbeidersmilitanten aan de verkiezingen (Pellering). Het was ook het jaar waarin de eerste arbeiderssyndikaten werden gesticht te Gent. Hoe noodzakelijk de deelname van het proletariaat aan het politieke leven (en dus ook aan de verkiezingen) in die periode van "historische onrijpheid" ook was, toch hield zij ontegensprekelijk het grote gevaar in om het proletarisch bewustzijn af te leiden van haar revolutionaire taak, van illusies te verspreiden over de geleidelijke verandering van het kapitalisme, wat tenslotte tot de integratie van het proletariaat in deze maatschappij leidt. Dit was een voortdurende strijd tussen de reformisten en de revolutionairen in die periode, hoewel tussen beiden er een volledig akkoord bestond wat betreft de deelname aan de verkiezingen.

Kenmerkend voor deze strijd was de scherpe kritiek van de Marxisten in 1875 op het totaal reformistisch programma van de SPD Duitsland, aangenomen in Gotha, (K.Marx, "Kritiek op het program van Gotha", 1875), later echter in positieve zin herzien in 1891 in Frankfurt.

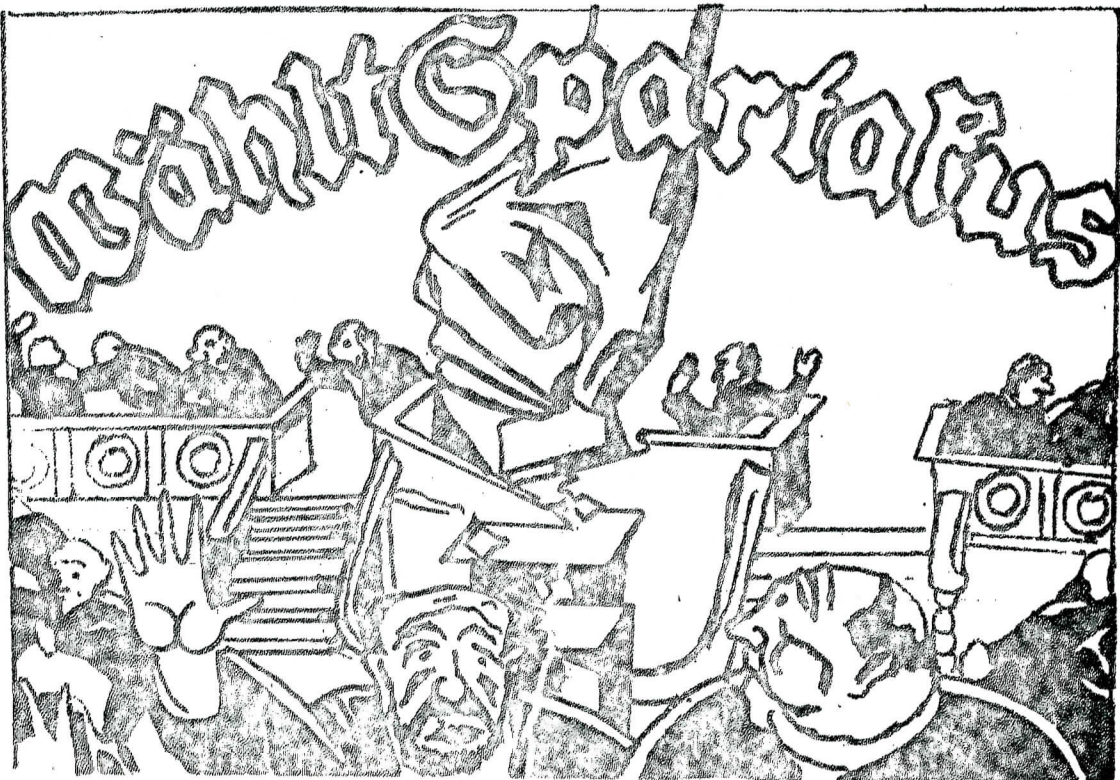
Het revolutionair marxisme heeft gedurende de gehele geschiedenis van de arbeidersbeweging moeten strijden tegen het zegenvierend reformisme, in die periode van kapitalistische expansie. Steeds legde het de nadruk op het feit dat de parlementaire instellingen slechts de vorm zijn onder dewelke het kapitalisme zijn heerschappij over de maatschappij uitoefent. Het ontmaskerde de "parlementaire stompzinnigheid", die beweerde dat het proletariaat door middel van stembiljetten en hervormingen de politieke macht van het kapitalisme zou kunnen nemen. Waar de Marxisten voornamelijk uit de ervaringen van de Commune van Parijs in 1871 de konklusie trokken dat de burgerlijke staat moest vernietigd worden, beweerden de reformisten immers dat ze moest veroverd worden en alzo hervormd. Eeveneens de Lassallianen (SPD) in Duitsland (rond 1870) en de BWP in België (rond 1870). Onder de hogervermelde strijd herzagten beiden hun oude programma's in positieve zin, respektievelijk voor de SPD in 1891 in Erfurt en voor de BWP in 1894 in Quaregnon. Alhoewel de revolutionaire Marxisten de noodzaak en de mogelijkheden van de hervormingsstrijd toen erkenden, wezen zij op de objektieve beperkingen van de mogelijke hervormingen en op de onvermijdelijke algemene crisis van het kapitalisme die de revolutie als noodzakelijkheid zou stellen. De strijd voor onmiddellijke hervormingen kon slechts zin hebben in dit perspectief (verbonden aan die revolutionaire finaliteit) als voorbereiding voor dit einddoel nl: de revolutie. Dit kwam duidelijk tot uiting in het minimum- en maximumprogram van de IIe Internationale van de sociaal-demokratie (1889-1914).

B. HET DEBAT IN DE KOMMUNISTISCHE INTERNATIONALE (3e Internationale)
----- 1919 - 1943)

Na 1914, met de historische crisis van het kapitalisme, die zijn periode van verval ingaat, wordt de ondergang van het parlement duidelijk. De tijd van het reformisme is voorbij; echte hervormingen zijn nu onmogelijk voor het proletariaat, noch door het syndikaat noch door het parlement, dat de laatste misleiding wordt door de burgerij. Het enige alternatief luidt: "Socialisme of Barbarij".

Bij de overgang van de progressieve fase van het kapitalisme naar zijn dekadente fase kregen we overal in de wereld afscheuringen van het sociaal-demokratisch reformisme. Na eerst een drietal konferenties gehouden te hebben als de Zimmerwaldgroep die zich tegen de imperialistische oorlog opstelden kwamen zij na de russische revolutie tot de 3e Internationale. Tijdens de oorlogsjaren had het vraagstuk van het parlement zich scherp gesteld. Eerst weigerde K.Liebknacht, daarna in 1915 O.Ruhle de oorlogskredieten te stemmen. Ook in Engeland stelde het socialistisch parlamentslid, John Maclean, zich op tegen de oorlog. Zo zien wij moeizaam in alle, industrieel ontwikkelde landen de kommunistische groepen zich ontwikkelen en stelling nemen tegenover alle reformistische taktieken van de vroegere periode: de bolchewieken (rond Lenin), de internationale groep later de Spartacusgroep (rond R.Luxemburg en K.Liebknacht), de IKD te Bremen (rond O.Ruhle) en de links-radikalen te Hamburg (rond Laufenberg), samen verenigd in de KPD in 1918 om in 1920 terug opgesplitst te worden in de VKPD en de KAPD, de Hollandse Tribunegroep (rond A.Pannekoek en H.Gorter) en o.a. de Belgische Vlaamsche Revolutionaire Socialistenpartij, later de "Kommunistische Bond in Vlaanderen" (1919) en "Groupe Communiste de Bruxelles", later "L'ouvrier Communiste" (1920).

In deze periode brengen deze revolutionairen die standpunten naar voren die voor ons nu duidelijke klassegrenzen geworden zijn. Zo ook dus het parlementarisme. De verscheidene revolutionaire groepen formuleerden eerst een heftige kritiek op het reformistische "niets anders

Affiche van de Duitse Spartacusbond van 1918: "Kiest Spartacus". De Spartakisten riepen het proletariaat op te "kiezen" op de enig mogelijke wijze die er voor de klasse was nl. door het parlement te verpletteren (to smash) en de burgerlijke staat te vernietigen (to destroy).

4

dan parlementarisme" en leggen met de verander^{de}periode de nadruk op de revolutionaire klassestrijd.

25

Alhoewel ook de Bolchevisten voortdurend, net zoals alle marxisten dat steeds gedaan hebben, de rol van het parlement als instrument van de burgerij veroordeelden, begrepen zij niet dat deze nieuwe periode ook het verlaten van het terrein van de verkiezingen inhield. De Bolchevisten en de 3e Internationale legden aldus de basis van het terug integraal aanneemen van het oude "sociaal-demokratische" idee van het parlement, arena van de klassenstrijd. Tijdens het 2e Kongres van de 3e Internationale, waar deze discussie werd beslecht, zien we dan ook zeer tegenstelde posities naar voren komen en zien we duidelijk nog de illusies uit een vorige periode van succesvol parlementarisme doorschijnen. Aan de ene kant de meerderheid die het revolutionair parlementarisme verdedigde en aan de andere kant de anti-parlementairen die op het kongres de minderheid uitmaakten.

De overgang van het idee "het parlement van binnen uit te vernietigen" tot de idee "de verovering van het parlement" volgde zeer snel. Het "revolutionaire parlementarisme" van het 2e kongres opende de weg voor de frontvorming van het 3e kongres, waarop de gauchisten zich tot op heden beroepen. Wat behelsde nu feitelijk deze nieuwe politiek van het "revolutionaire parlementarisme" ?

Twee argumenten werden naar voren geschoven om het revolutionaire parlementarisme goed te praten nl: het gebruik van de verkiezingsstrijd om een brede revolutionaire politieke agitatie te voeren en het gebruik van de parlementaire tribune als bijkomend steunpunt om, langs binnenin de proletarische strijd voor de vernietiging van het parlement te steunen.

Vooraleer deze twee argumenten te ontkrachten, moeten wij erop wijzen dat de Italiaanse, maar vooral de Duitse, Nederlandse en Belgische linkerzijde tegen dit verlaten van het terrein van de klassenstrijd heftig is gaan reageren. Zij zagen duidelijk in dat de periode vanaf 1917, de periode was van de proletarische massastrijd die het beste gaf van zichzelf en niet meer de tijd was van de sociaal-democratie waarin de leiders van het proletariaat zich in de plaats stelden van de massa's en discussies voerden met de andere klassen in het parlement.

"Het parlementarisme is de typische vorm van de strijd door middel van leiders, waarbij de massa's zelf een ondergeschikte rol spelen. Zijn praktijk bestaat hierin dat enkele afgevaardigden de wezenlijke strijd voeren; bij de massa's moet dus het denkbeeld opgewekt worden dat anderen de strijd voor hen kunnen voeren....." (Pannekoek).

De wereldrevolutie eist dat het proletariaat zich volledig geeft, zonder ook maar een greintje macht over te dragen op leiders om zich op eigen kracht te bevrijden.

"Vooreerst, het argument betreffende de propaganda in het parlement. Dit is een onbeduidend argument, voor de niet-kommunistische arbeiders d.w.z. de sociaal-demokratische, kristelijke of andere burgerlijk georiënteerde arbeiders. Gewoonlijk lezen zij niets over onze parlementaire toespraken in hun dagbladen. De toespraken zijn immers meestal vervormd. Daarom bereiken wij hen niet met deze parlementaire toespraken. We bereiken hen enkel door meetings, pamfletten en bladen. (Gorter's "Antwoord op Lenin's "De linkse stroming, een kinderziekte van het kommunisme"" 1920).

Wat de Duitsers betreft. Aan diegenen die Otto Ruhle's aanwezig-

heid in het parlement wilden gebruiken (een vergissing van de kant van Ruhle indertijd !) antwoorden we met de verklaring van Ruhle in "Van de burgerlijke tot de proletarische revolutie": "En tot slot, het werkelijk voordeel van het parlementarisme komt alleen de burgerij ten goede". Zie ook hiervoor de teksten van O. Ruhle "De revolutie is geen partijzaak" en eveneens "Een manifest van de Duitse Anti-Parlementairen tot het wereldproletariaat (KAPD)".

Voor de posities van de Italiaanse linkerzijde verwijzen we naar hun minderheidsstellingen van het 2e kongres van de 3e Internationale, waaruit we slechts de volgende twee stellingen lichten:

stelling 7

De huidige historische periode werd ingezet bij het einde van de wereldoorlog met zijn gevolgen voor de burgerlijke sociale organisaties door de Russische revolutie, welke de eerste verwezenlijking was van de verovering van de macht door het proletariaat, en door de vorming van een nieuwe Internationale in oppositie tot de sociaal-demokratische van de verraders. In deze historische periode én in die landen, waar de democratische regimes sinds lang hun wordingsproces beëindigd hebben, bestaat er geen mogelijkheid meer om de parlementaire tribune te gebruiken voor het revolutionaire werk van de kommunisten. De duidelijkheid van de propaganda vraagt evenmin als de efficiënt voorbereiding van de eindstrijd voor de diktatuur, dat de kommunisten een agitatie voeren om de verkiezingen door de arbeiders te boycotten.

stelling 8

Onder deze historische voorwaarden, waar het centraal probleem is de revolutionaire verovering van de macht door het proletariaat, moet alle politieke activiteit van de klassepartij gewijd worden aan dit direkt doel. Het is noodzakelijk om de burgerlijke leugen nl. dat elk treffen tussen tegenover elk staande politieke partijen, elke strijd om de macht, zich afspeelt in het kader van het democratisch mekanisme, door middel van verkiezingen en parlementaire debatten, uit de wereld te helpen. We kunnen er niet toe komen deze leugen te ontmaskeren zonder te breken met de traditionele methode de werkers op te roepen ^{te stemmen} zij aan zij met de leden van de burgerlijke klasse - ~~RT~~ zonder een einde te maken aan het spektakel van afgevaardigden van het proletariaat die ageren op het zelfde parlementaire terrein als de afgevaardigden van hun uitbuiters.

Wat de Belgische linkerzijde betreft, zoals reeds hoger beschreven, was dit de "Kommunistische bond in Vlaanderen" en de "Groupe Communiste de Bruxelles (L'ouvrier Communiste)" rond War van Overstraete. Beiden hielden er dezelfde posities op na i.v.m. het parlementarisme. Voor de eerste groep kunnen wij verwijzen naar hun stellingen verschenen in "De Internationale" (13 dec. 1919 n° 26), onder de titel "Parlementarisme en Kommunisme". Voor de tweede groep naar hun "Thesis over het parlementarisme" (22 mei 1920), verschenen in "L'ouvrier communiste" n° 7, 1 juni 1920.

"3. Dans le stade de développement capitaliste, de grande industrie et de grand commerce mondiaux la Social-Democratie est devenue impuissante à réaliser toute véritable réforme par le parlementarisme. Celui-ci est devenu une entrave à la lutte de classe des ouvriers. (...)

"4. Le parlementarisme écarte les travailleurs de leurs vrais moyens de lutte; il entretient et prolonge la passivité des masses, qui se reposent sur la facon de leurs meneurs. Le parlementa-

6

risme est un moyen hypocrite par lequel on essaie de suggérer aux travailleurs que la transformation de la société peut se poursuivre en leur faveur, sur les bases de la société capitaliste. Les dangers et les désavantages que présente le parlementarisme pour l'intensification de la lutte des classes, sont donc énormes. Les avantages sont nuls.

"5. Nous croyons donc que le parlementarisme doit disparaître comme moyen de lutte des travailleurs, même avant qu'ils aient pris le pouvoir et instauré leur dictature. Il est devenu une entrave et un moyen de confusion dans la période où toute la lutte repose sur le mouvement direct des masses.

"6. Avec la naissance des Conseils, avec la nécessité de leur formation comme de lutte prolétarienne et cellule du futur organe administratif du pouvoir des travailleurs, disparaît l'usage de l'organe bourgeois, le Parlement."

C. DE LEUGEN VAN DE AGITATIE ROND DE VERKIEZINGINSSTRIJD EN VAN DE TRIBUNE.

Tientallen jaren parlementarisme, burgerlijke democratie en reformistische praktijk drukken op het proletariaat en bemoeilijken zijn pogingen om zijn aktiviteit op het nivo te brengen van de taken die de nieuwe objektieve voorwaarden van de kapitalistische crisis kan opleggen.

De meest dringende taak die zich voor het proletariaat opwerpt is de radicale breuk met de vroegere strijd- en organisatievormen alsook met de illusies die daaraan verbonden zijn.

Alle verzekeringen over de beperkte draagwijdte van de deelname en het gebruik van de verkiezingsstrijd, alle maatregelen genomen om deze aktiviteit ondergeschikt te maken aan de algemene, buiten-parlementaire aktie van het proletariaat dienen tot niets wanneer men de arbeiders mobiliseert op een voortaan onbruikbaar terrein voor de klassenstrijd.

Inderdaad, in een kalme situatie, wanneer er een integratie van proletariaat en kapitaal bestaat langs de syndicaten om, kan er geen sprake zijn van agitatie langs een tribune. Het geringe aantal revolutionairen kan dan slechts holle slogans schreeuwen en om gehoor te vinden zouden er dan kompromissen nodig zijn en zou men de vooroordelen van de arbeiders moeten vleien. Aan verkiezingen meedoen in een revolutionaire periode, daarentegen, wanneer het proletariaat volop in een strijdsituatie is zou zuiver verraad zijn.

Het gebruik van de "parlementaire tribune" om "deze instelling langs binnenin te vernietigen" mondde nog op een grotere mislukking uit. Ondanks alle voorzorgen om de "zuiverheid" van de kommunistische volksvertegenwoordigers te vrijwaren, is het verraad van de arbeidersvertegenwoordigers nooit duidelijker gebleken. Daar waar de Kommunistische Internationale ter verdediging van haar stellingen, nog de uiterst zeldzame

gevallen had van "onkreukbaren" zoals Karl Liebknecht, Otto Ruhle en Mac Lean, dan is er na meer dan 50 jaar revolutionair parlementarisme niet de minste uitzondering meer aan te halen. De reden hiervan is eenvoudig: het is niet meer in de parlementen dat het echte politieke leven plaats heeft, zij zijn nog maar enkel de plaats voor intriges en korruptie en zeker, voor revolutionaire daden is er zeker geen plaats meer.

Een revolutionair die aan verkiezingen deelneemt, al is het enkel om de "tribune te gebruiken" doet niets anders dan het marionettentheater van de bourgeoisie vervolledigen. Immers, zelfs indien hij revolutionaire waarheid vertelt, geeft hij aan de arbeiders de schijn dat de burgerlijke democratie "toch niet zo slecht is"... want zelfs de roden mogen zich daarin vrij uitdrukken!! In de 20e eeuw zijn de verkiezingen met hun spektakel het nieuwe opium voor het volk.

D. PARLEMENTARISME EN PARTIJ.

Het revolutionair gebruik van het parlementarisme veronderstelt ook een verouderde opvatting over de rol van de partij en van haar verhouding met de klasse. Het veronderstelt het reproduceren door de arbeidersbeweging van een organisatietype dat eigen is aan de burgerlijke maatschappij waarin de klassen zich enkel kunnen uitdrukken doorheen een machtsoverdracht aan politieke partijen. Zij "vertrouwen hun lot" toe aan zulke partijen die zich dan als gespecialiseerde direkties opstellen. De revolutionaire aktie van het proletariaat daarentegen, kan zich enkel revolutionair ontwikkelen (en het blijven), wanneer het een massaaktie betreft. Haar revolutionaire aard vraagt de tussenkomst en de rechtstreekse deelname van brede massa's die zelf de verantwoordelijkheid van hun daden bewust dragen en opnemen. Door deelname aan verkiezingen legt men het accent op de aktie van de partijen, stimuleert het helemaal niet de ontwikkeling van de scheppende krachten in de massa's maar integendeel remt het deze ontwikkeling af door illusies te scheppen en door de passiviteit aan te moedigen.

E. DE VERKIEZINGEN, EEN MISKENNING VAN DE ARBEIDERSKLASSE.

De ervaring die het proletariaat in verband met verkiezingen had opgedaan, heeft het duur moeten betalen in de jaren 1930: gebruik van verkiezingen om de arbeiders als kanonnenvlees in de oorlog te storten. (Frans en Spaans volksfront)

Het integrerend karakter van de verkiezingen wordt nogmaals bewezen door de tendens, overal in de wereld, om de deelname aan de verkiezingen, net zoals het lidmaatschap van de vakbonden, verplicht te maken. Zo werd overal het mechanisme van de burgerlijke democratie ingevoerd. De burgerij, die in Frankrijk verklaart dat het kiesrecht eerder een plicht is dan een recht, is volkomen bewust van de misleidende, inkapselende rol van het kiesrecht in de arbeidersklasse en daarbij is het niet toevallig dat president Giscard onmiddellijk het stemrecht op 18 jaar verleende, een voorname eis van de KP en de gauchisten.

Sommigen zul'en beweren: maar een verkiezing kan toch aanduiden welke graad van bewustzijn de klassenstrijd heeft bereikt. Wij antwoorden dat men geen enkel argument kan halen uit het feit dat de arbeiders in massa stemmen of niet: het kan evengoed een diepe ontgoocheling van het proletariaat aanduiden als een verheving van de strijd en van hun strijdbaarheid. De betekenis van de stemming van de arbeiders is niets an-

8

ders dan een vervormde schijn van het ogenblik (terugslag of verheving van de klassenstrijd). Voor alles, kan het stemmen van de arbeiders enkel diepe illusies in de democratie of hun gehechtheid aan de verkiezingstradities weerspiegelen.

29

Fundamenteel immers is het elektoralisme de absolute miskenning van de arbeidersklasse. Zelfs indien de arbeiders geloven dat ze langs hun stembriefje iets kunnen uitdrukken (vb. hun ontevredenheid), dan nog worden ze misleid, opgesloten, individu per individu in stemhokjes, zij zullen enkel hun onmacht kunnen uitdrukken.

Inderdaad, het proletariaat, een klasse die reeds verdeeld wordt binnen de kapitalistische maatschappij door arbeidsverdeling (fabrieken, ateliers, hiërarchie, kwalificaties), ziet deze verdeling nog versterkt door het spel van de burgerlijke democratie. De verkiezing isoleert de proletarier nog meer van zijn klasse (waartoe hij wezenlijk behoort, zelfs in afwezigheid van elke direkte strijd) en maakt van hem een brave slaaf die zich verbonden voelt met een zogenaamd gemeenschappelijk belang, de natie, in feite het belang van het kapitalisme.

De verkiezing zet altijd het licht op groen opdat de burgerij haar politiek zou doorvoeren. de verkiezing van 1933 liet aan Hitler toe de slachting van het Duitse proletariaat te voltooien, die door de sociaaldemokraten was begonnen.

Midden de massa's burgers, handelaars, kaders, enz. zal de revolutionaire arbeider zijn kameraden niet meer kunnen tellen. Er bestaat een hemelsbreed verschil tussen de arbeider die stemt (en die soms rechts kan stemmen) en de arbeider die strijdt en aan wilde stakingen meedoet. de verkiezingen maken de meest strijdbare arbeider onbewust van zijn macht.

Er bestaat een noodzakelijke band tussen de strijdvorm en het perspectief dat men nastreeft. Aan een strijdvorm met reformistische bedoelingen die beantwoordde aan een voorbijgestreefd tijdperk, een nieuwe, revolutionaire inhoud willen geven, dat was de grove fout van de Kommunistische Internationale en van haar parlementaristische politiek. Door op die manier te werk te gaan had zij de illusie de vormen tot op het niveau van de nieuwe inhoud te kunnen brengen, terwijl onvermijdelijk het tegenovergestelde gebeurde: het was de inhoud die vervormd werd, die afbrokkelde en volledig zijn revolutionair karakter verloor, d.w.z.... i.p.v. het systeem voor de revolutie te kunnen gebruiken, worden ze zelf verplicht om ermee te spelen volgens de spelregels van de burgerij.

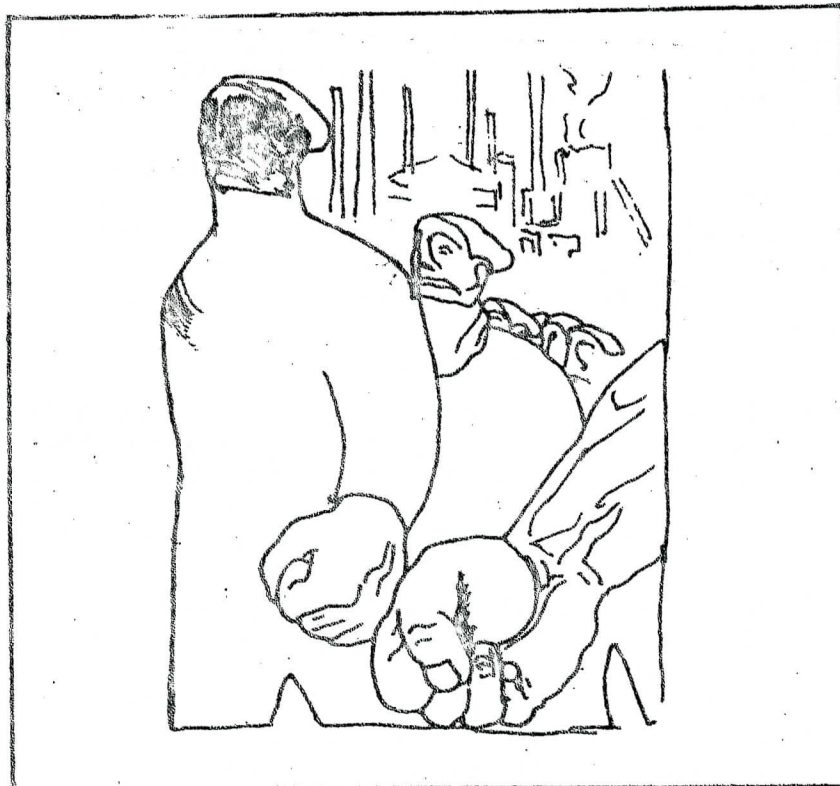
Tijdens haar degeneratieproces verviel de Kommunistische Internationale al zeer snel, na vertwijfelde pogingen van een "bolchewistisch parlementarisme", tot een parlementarisme zonder meer, en zelfs tot een parlementaire stompzinnigheid, die de aanhangers van het parlementarisme van de Tweede Internationale zouden hebben doen blozen. In plaats van in het parlement te gaan om het aan de kaak te stellen en haar vernietiging door revolutionaire aktie te vergemakkelijken, praten de zgn. kommunistische partijen het parlement goed en roepen op tot haar verdediging en vernieuwing, wanneer het ondermijnd wordt. In plaats van het te saboteren als het bastion bij uitstek van de heersende klasse, menen zij dat het kan dienstbaar gemaakt worden voor de emancipatiestrijd van het proletariaat. In de parlementaire agitatie zien ze zelfs geen middel om de strijd van de proletarische massa's te ondersteunen, maar zij herleiden

deze strijd tot een democratische en electorale "strijd". Ondanks hun beweringen is het parlementarisme van de Trotskysten ook ver verwijderd van het concept dat door het 2e congres werd aanvaard. Zelfs wanneer ze de "parlementaire weg van machtsverovering" aanklagen en de noodzaak van geweldadige acties van de massa's naar voor schuiven, beschouwen ze de electorale overwinning van de reformistische partijen als een springplank of zelfs als een noodzakelijke stap voor revolutionaire actie. In plaats van deel te nemen aan de verkiezingen met de bedoeling van agitatie te voeren, nemen ze eraan deel om ze te "winnen", of om het proletariaat te doen "winnen" door een Mitterand, een Berlinguer, een Wilson of zelfs een Willy Claes te verkiezen.

Het parlementarisme behoort tot een voorbije periode in de klassenstrijd en niets of niemand zal het nieuw leven kunnen inblazen.

In volle vervalperiode, midden in al zijn tegenstellingen, moet het kapitalisme eigen democratische en parlementaire vormen van politieke heerschappij verraden en vervangen door meer brutale, rechtstreekse en totalitaire methodes. Door de arbeiders te blijven mobiliseren rond een politiek van verkiezingsdeelname en van parlementarisme, al geeft men ze beiden een revolutionair etiket, drijft men de arbeider in drijfzand waar ze enkel in kunnen ondergaan.

Elke politieke groep die nu onder welk voorwendsel ook, de deelname aan de verkiezingen verdedigt, maakt niet alleen een grove vergissing maar plaatst zich in de lange rij van de krachten die de vooruitgang van de proletarische strijd beletten. Het is de konstante taak van alle revolutionairen hen onverbiddeijk te ontmaskeren als dusdanig.

Sinds enkele maanden voeren de Argentijnse arbeiders een meedogenloze verdedigingsstrijd tegen hun "volksregering", de "justicialistische" regering van Isabel Peron. Ondanks de vaak bloedige repressie van de Peronistische CGT en haar handlangers van de AAA (Argentijnse Anti-communistische Alliantie) gingen tienduizende arbeiders in staking van Villa Constitution tot Cordoba, en van Buenos Aires tot Rosario.

Zes jaar na de opstanden van Cordoba, waarbij de arbeiders de politiekommissariaten bestormden en meer dan een week gewapenderhand weerstand boden aan de op hen losgelaten soldaten, moeten wij vaststellen dat de ineensstorting van het Argentijnse kapitaal tegenover de uitbreiding van de wereldkrisis zeer snel de Peronistische misleiding binnende arbeidersklasse heeft vernietigd. De arbeidersklasse heeft trouwens nooit de wapens neergelegd tegenover de bourgeoisie, die slechts met de terugkeer van Peron een korte adempauze heeft gekend.

De crisis :

Na een korte bloeiperiode bij het einde van de tweede wereldoorlog - die de burgerij toeliet de mythe van Peron te scheppen - zakte de Argentijnse economie dieper en dieper in haar eigen verval, in zoverre zelfs dat zij een voorbeeld werd voor het verval van het hele kapitalistisch siesteem. De Amerikaanse, Franse en Italiaanse investeringen op het einde van de jaren '50 waren niet meer als het beetje zuurstof, dat men aan een wegwijnend lichaam toedient.

Argentinië, een land dat traditioneel op de uitvoer gericht is, kan in de huidige omstandigheden zijn stock's niet meer op de wereldmarkt verkopen. Het Argentijnse kapitaal, dat het merendeel van zijn deviezen haalt uit de vleesuitvoer, kan, sinds het einde van de heropbouwperiode, niet meer doordringen tot de Europese markt, die door onoverkomelijke tolgrenzen beschermd wordt. De auto-industrie van haar kant, de vroegere trots van de Argentijnse kapitalisten, beschikt voor haar produktie nog slechts over de zwakke binnenlandse markt.

Planningsmaatregelen, nationalisaties (IKA-Renault in 1971), die door de militairen in het begin van de jaren '70 doorgevoerd werden, kort om alle staatskapitalistische maatregelen, bleken nutteloos. Terwijl het driejarenplan een industriële groei van 9,3 % voorzag voor 1974, haalde men slechts 5,6 %, hetgeen zelfs minder was als het nivo dat in 1973 bereikt werd.

De crisis kwam natuurlijk het hardst aan voor de arbeidersklasse. De prijsstijgingen tussen april '74 en april '75 bereikten de 80 %. Tijdens de laatste twee jaar daalde het magere levenspeil van de arbeiders voortdurend: minstens met 20 % (Le Monde, 3 juni). "In Februari steeg de prijs van het vervoer en van de brandstoffen met meer dan 45 %, alle basisprodukten gaan pijlsnel de hoogte in, terwijl er een tekort is aan allerlei produkten en de speculatie welig tiert. Het is praktisch onmogelijk in Buenos Aires alledaagse produkten te vinden zoals suiker, zout, olie, detergenten, zeep enz. Daarnaast ontwikkelt zich een zwarte markt (de olie tegen 4000 pesos, het dubbele van de officiële prijs enz.).

Het is in dit kader dat de heersende klasse een diepe politieke crisis kent. De dood van Peron heeft de tegenstellingen binnen de burgerij alleen maar ten top gedreven. De verdwijning van de "leader" versnelde het uiteenvallen van de Peronistische beweging. Het huidige regiem van Isabel Peron woekert verder in een sfeer van ineensstorting en ontbinding, verlaten door het leger dat nog steeds aarzelt tussen de Chileense "weg" en de Portugese "weg" en nauwelijks getolereerd door de CGT en haar stoottroepen van de AAA. De ontbinding van het "justicialis-

tische" regime wordt op het ogenblik aangetoond door de permanente guerilla, die linkse peronisten en Trotskysten aan de ene kant en rechtse peronisten en AAA aan de andere kant tegen elkaar voeren. Moorden en ontvoeringen zijn dagelijkse kost. Deze afrekeningen tussen gewapende bendes van het kapitaal - ondubbelzinnige uitdrukking van de ontbinding van de burgerij in de vervalperiode - zijn rechtstreeks tegen het proletariaat gericht, dat men alzo wil terrorizeren en misleiden.

- aan de ene kant de syndikale politie van de CGT, de AAA, die de meest strijdbare arbeiders tijdens stakingen vermoordt. De oprichting van deze "speciale" politie toont de voorbereidingen op de burgeroorlog aan, die de burgerij treft, en bewijst (indien het nog nodig was !) dat in de vervalperiode de vakbond zuiver de Staat vertegenwoordigt in de fabriek, in dit geval onder de duidelijkste en eenvoudigste vorm van een gewapende, patronale militie.

- aan de andere kant de misleiding van de stads- of plattelandsguerilla. De mislukking van de ERP-guerilla (= het Trotskystisch Revolutionair Volksleger) in de streek van de suikerplantages rond Tucuman in het begin van dit jaar wijst op het weinig succes, dat door deze nieuwe volgelingen van Fidel Castro bij het landbouwproletariaat geogst werd. Wat de Zorro's van de stadsguerilla betreft, de Montaneros, die onlangs de gebroeders Born, eigenaars van één der belangrijkste fortuinen van het land, ontvoerden en weer loslieten tegen een losprijs van ongeveer 2250 milj. bf, waarvan zij een deel "in de wijken, fabrieken, scholen en hospitalen uitdeelden" (Le Monde, 20 juni), hun misleiding is veel gevaarlijker, omdat zij de arbeiders wil vertrouwd maken met de hulp van een "wrekende hand" en hen aldus ervan overtuigen dat hun eigen strijd nutteloos wordt.

De werking van deze laatste guerillagroepen vult in ieder geval de werking van de AAA prachtig aan. De ERP heeft als ordewoord "Het Vaderland of de dood", "Peron of de dood, leve het vaderland, tot aan de overwinning, mijn generaal," antwoorden de linkse peronisten in koor en in de jaren '60eisten zij dan ook de terugkeer van Peron. Het is overduidelijk; Er is geen enkel verschil tussen de AAA en de gauchisten in hun gemeenschappelijke verdediging van het kapitaal, behalve dan wat betreft de middelen en de functie die zij vervullen.

Het antwoord van het proletariaat:

De staking van Villa Constitution heeft gelukkig aangetoond dat de Argentijnse arbeidersklasse helemaal niet wil kapituleren voor het kapitaal.

In tegenstelling met de beweringen van de Trotskysten, die in deze beweging erkel een moment in de anti-fascistische strijd "tegen repressie," willen zien, heeft deze staking aangetoond dat het Argentijnse proletariaat zijn klassetaken terug begint op te nemen, in de lijn van Cordoba, 1969. Zie hier de feiten:

Het is in de nieuwe, industriële stad, Villa Constitution, (grsticht in 1958), waar de stakingsbeweging begonnen is. In deze stad met 35000 inwoners bevinden zich drie van de grootste metaalfabrieken van het land (Marathon, Makon, Acindar), die met hun 7000 arbeiders de helft van het Argentijnse staal produceren voor de autoindustrie. De staalnijverheid werd eind 1974 op haar beurt zwaar getroffen door de wereldkrisis. De arbeiders dachten aan de crisis weerstand te kunnen bieden door de Peronisten en hun handlangers te verdrijven uit de top van de metaalbond en ze te vervangen door een linkse ploeg waarin, op het eerste zicht, Trotskystische elementen van de PST de bovenhand hadden. Eerder om een voorbeeld te stellen in de Argentijnse arbeidersklasse, die sinds einde '74 opstandig werd, dan om het syndikaat terug te geven aan rege-

2 ringsgezinde Peronisten, deed de regering de stad door militairen bezetten, 4000 man van politie en leger, geholpen door de "Peronistische Jeugd" en de AAA. Het uitkammen van de stad, wijk per wijk, en het opsluiten van talrijke arbeiders (waaronder de nieuwe syndikale ploeg) verwekten de woede van de arbeiders: 20.000 arbeiders gingen in de omgeving onmiddellijk in staking en bezetten de fabrieken. Ondanks de moorden, de bomaanslagen tegen arbeiderswoningen, vormden er zich onmiddellijk een strijdkomitee, buiten de vakbonden. Tot vier maal toe werden de leiders van de strijd aangehouden: iedere keer werd het komitee opnieuw opgericht. Zoals in Cordoba (1969), verzekerden gewapende arbeidersgroepen de verdediging van de arbeiderswijken en verdreven de para-militairen beneden. De aktie van de metaalarbeiders die een loonsverhoging van 70 % vroegen, bracht onmiddellijk talrijke solidariteitsakties met zich mee in de andere fabrieken, in Rosario, Cordoba en Buenos Aires. In deze laatste stad bijv. waren de arbeiders van Propulsora uit solidariteit ook in staking gegaan en hadden zij de gevraagde loonsverhogingen verkregen (130.000 pesos per maand). Uit solidariteit besloten zij de helft van hun loon aan de arbeiders van Villa Constitucion te geven.

Alhoewel de arbeiders van Villa Constitucion, die hun staking begin juni stopzetten, de vrijlating van de gevangenen genomen arbeiders, hun voornaamste eis, niet verkregen, zien we dat hun strijd overgenomen werd door de staking van 12000 metaalarbeiders in Cordoba (Le Monde, 15 juni). De strijdvvaardigheid van de Argentijnse arbeidersklasse ontwikkelt zich steeds meer in plaats van te verminderen. Uit deze laatste gebeurtenissen kunnen we verschillende lessen trekken.

De rol van de K.P. en de gauchisten.

Tijdens het verloop van de staking kan men overduidelijk de rol van de K.P. en de gauchisten vaststellen. De K.P. die zich dolgraag de rol van de Portugese K.P. toebedeeld zou willen zien, veroordeelde de staking, "die enorme verliezen aan de nationale ekonomie berokkent en een onveilig klimaat schept, wat ten goede komt aan de reaktionairen". De Maoïsten wilden niet achter blijven bij dit ant-stakingskonsert, dat alle frakties van het kapitaal (van de uiterst linkse tot de uiterst rechtse) broederlijk verenigde. Zo veroordeelde de maoïstische PCR de aanval waarvan de politie het slachtoffer werd en die haar verplichtte te schieten. Dit terwijl de politie tijdens de betoging van 22 april in Villa Constitucion verscheidene doden maakte in de rangen van de arbeiders. De PCR roept op tot de nationale eenheid van de arbeiders met hnu beulen en vraagt dat "alle arbeiders van de streek en hun organisaties zouden deelnemen aan de pro-regeringbetoging als bewijs van de eenheid van de arbeidersklasse en van haar steun aan Isabel Peron in haar strijd tegen de subversieve plannen die door de twee supermachten gesteund worden".

De Trotskystische groepen die aan de staking deelnamen waren veel sluwder en lanceerden het ordewoord "Verdediging van de syndikale organisaties". Zij probeerden voortdurend de arbeidersstrijd af te leiden naar anti-fascistische, democratische doelwitten (bijv. de eis van de PST aan de regering om de garantie te geven dat hun lokalen tegen de aanvallen van de AAA zouden beschermd worden); kortom, heel hun aktie was er op gericht te beletten dat de beweging van Villa Constitucion zich zou uitbreiden tot een algemene beweging van de Argentijnse arbeidersklasse. Zo riepen zij op tot de vorming van steunkomitees in plaats van op te roepen tot de uitbreiding van de staking. Inprecór, het politiek orgaan van de 4e Internationale, toont ons klaar en duidelijk de misleidingspolitiek van de gauchisten, die zelfs, zoals bij de maoïsten, tot een openlijke goedkeuring van de repressie kan gaan: "maar zij (= arbeiders)

elken och iets dat veel belangrijker is (dan de loonsverhogingen), nl. de controle over de industriële veiligheid en hygiëne en daarbij nog de controle over het werkritme". Aldus sluiten de Trotskyisten zich bij hun maoïstische en stalinistische spitsbroeders aan om de arbeiders wijs te maken dat de verdediging van de arbeiderscontrole veel belangrijker is dan de strijd voor het behoud van hun levensnivo. Op het ogenblik dat de arbeiders voedseltekort aan de lijve beginnen te ondervinden, kan men moeilijker op een hypokrietere en lagere manier het kapitaal verdedigen!

Het universeel karakter van de proletarische strijd.

Op hetzelfde ogenblik als in Argentinië vonden er ook in het zeer sociaal-democratische Venezuela stakingen plaats. In de zgn. "Ijzeren zone" streeden de arbeiders tegen de politie en de vakbonden die tenslotte met de arbeiders moesten onderhandelen om de staking te beëindigen. Hetzelfde gebeurde in Columbia, waar ondanks het afkondigen van de "demokratische vrijheden", de arbeiders tijdens de laatste weken ook in staking gingen. Overal in de wereld, van de meest geïndustrialiseerde tot de meest onderontwikkelde landen, is het proletariaat in strijd, en biedt het hardnekkig weerstand aan het kapitaal. Morgen zullen de verschillende fracties van het wereldproletariaat gezamenlijk moeten handelen om het kapitaal en al zijn agenten, zowel rechtsen als gauchisten, overal in de wereld omver te werpen.

DE ARBEIDERSKLASSE HEEFT GEEN VADERLAND

PROLETARIERS ALLER LANDEN VERENIG U

Het regent onslagen, prijzen blijven stijgen

Argentijnse economie staat op instorten

De Standaard, 12 aug. '75

(Van onze korrespondent)

BUENOS AIRES. — Alleen al in de eerste week van augustus zijn in Argentinië meer dan 250.000 mensen ontslagen. Het ziet er naar uit dat dit nog maar een begin is van een massale werkloosheid. Dat veroorzaakt hevige sociale spanningen waarbij de gebeurtenissen en van de afgelopen maanden, die de afloop kunnen blijken.

Wie meende dat de problemen van Argentinië met het gedwongen vertrek van de gehate sterke man Lopez Rega zouden zijn opgelost is bedrogen uitgekomen. Lopez Rega was tenslotte niet meer dan een misdadiger die gebruik maakte van de mogelijkheden die het systeem hem bood. Maar zijn economische politiek ten gunste van de multinationale bedrijven en ten koste van de werkende bevolking heeft intussen geleid tot de grootste economische, sociale en politieke crisis uit de Argentijnse geschiedenis waarin de val van Lopez Rega niet meer dan een episode is gebleven.

Na zijn verdwijnen viel de terogense alliantie van zijn vlianden onmiddellijk uiteen en begon iedereen te manoeuvreren om het door hem achtergelaten vacuüm op te vullen. Daarvoor is een uiterst vervaarlijke situatie ontstaan. Naarmate de veracillende machtsgroepen makker blijven neutraliseren is er geen enkel haalbaar plan te verwezen dat het land voor de komende jaren kan behouden.

Onbetaalbaar

Dramatische cijfers over de toestand van de economie zijn er volop. Maar de schoktherapie die de vroegere minister van economische zaken, Rodrigo Riquelme, tijdens zijn 40-daagse bewind heeft toegepast heeft vooral ravages gemaakt bij de loontrekkenden. Voor velen onder hen is het leven onbetaalbaar duur geworden.

Ontoereikend

Een arbeidersgezin met twee kinderen heeft voor zijn essentiële levensbehoeften vier keer zoveel nodig als het minimumloon. Tot voor kort zilverde een arbeider dat tekort zo goed en zo kwaad als het ging aan door overuren te maken of door er een tweede baantje bij te nemen. Maar daar zijn de tijden niet meer. De dalende werkloosheidspercentages hebben in veel gevallen de vraag met de helft of meer doen dalen. De loonsverhogingen die eerst in wilde stakingen en daarna in een algemeen staking zijn afdwongen zijn volkomen ontoereikend gebleven om de prijsstijgingen op te vangen.

De vertakelde dalende van de werkloosheid heeft een heel ander karakter. Het is niet langer of 'vrij' het 'brutaliteit' van grondloosheid hebben voert tot 'kleine' en 'middelgrote' bedrijven, waar het overgrote deel van de Argentijnse arbeidende werkt, in een 'noodtoestand' getacht.

Werkgevers hebben meegedeeld dat de loonsverhogingen een voortgevoeg niet kunnen betalen. Het regent ontslagtelegrammen. Overuren bestaan niet meer. Een driedaagse werkweek is geen uitzondering meer. Onaanbevolen niet te verliezen zijn veel arbeiders noodgedwongen akkoord moeten gaan met kollektieve arbeidsovereenkomsten die nog maar het kort geleden diefstal zoude hebben genoemd.

De werkloosheid, die in 1974 was gedaald tot 3,9%, gaat nu sprongen omhoog. De enige opmerkingen die het goed gas zijn de grote, meest buitenlandse, bedrijven. En niet te vergete de luxe-winkels in leer en kleding in Buenos Aires, die dan zij een bleekende zwarte gekleurde legioenen Brazillaans toeristen aantrekken. Maar het is een teken aan de wand dat de laatste weken veel Uruguayanen die vanwege de recessie in hun eigen land naar Argentinië waren gekomen naar eigen land zijn teruggegaan. (JVP)

Ergens anders staat in Raden-Info geschreven dat . wegens plaatsgebrek het verslag van I4 juni niet kon gepubliceerd worden. Nu bleek Raden-Info zonder dat verslag toch al te veel te wegen, wat met zich meebracht dat we er 1,20 fr postzegels moeten opkleven. 1, 20 fr betekent echter dat het blad I20gr mag wegen (normaal weegt het + 75 gr) dus stoppen we er vlug het verslag bij. Met onze excuses voor de mogelijke warboel.

35

VERSLAG O P E N B I J E E N K O M S T van I4 juni over

"SYNDICALISME EN FRONTISME"

Hoewel de datum van de bijeenkomst samenviel met heel wat andere belangrijke activiteiten rond het Antwerpse, werd de bijeenkomst een relatief sukses. Na het onderwerp even te hebben ingeleid en geschetst in het kader van de algemene crisis van het kapitalisme werd eerst en vooral het syndicalisme besproken: de historische oorsprong van het syndicaat, haar taak in de opgaande fase, haar noodzakelijke anti-proletarische positie in de neergaande fase van het kapitalisme. Waar hierover betrekkelijk weinig discussie was, was er meer discussie rond de nieuwe organisatievormen van het proletariaat in de neergaande fase: de raden, de komitees, de algemene vergadering enz... essentieel kwam er echter een akkoord tussen alle aanwezigen over de aard ervan. Wat nog belangrijker was, was het akkoord van de aanwezigen over de 2 organisatievormen waarvan het proletariaat zich bedient om haar strijd te voeren in deze dekadente fase: haar eenheidsorganisaties; de strijddukomitees, de raden, en haar politieke organisaties die slechts fracties van het proletariaat organiseert. Deze laatste staat volledig in dienst van de eerste. (zie standpunten syndicalisme RI 2 april). Tussen de discussies in werd er ook regelmatig langs de vragen om, over de misleiding gesproken die erin bestaat toegevingen of verbeteringen in de heropbouwperiodes na de oorlogen voor te stellen als werkelijke hervormingen ten voordele van het proletariaat, zoals dit tijdens de opgaande fase (I9e eeuw) wel het geval was. Al vlug echter door de vele voorbeelden die iedereen aanbracht werd er ingezien dat dit een vals beeld was en dat er duidelijk een onderscheid bestaat tussen "hervormingen" en "aanpassingen van het sociaal minimum". Daarbij werd er gewezen op het geheel van de cyclus: crisis-oorlog-heropbouw-krisis-...enz. die deze zgn "hervormingen" in een duidelijker kader stellen en haar frontaal tegenover de blijvende hervormingen van de opgaande fase plaatst.

Over het tweede deel: nml. het frontisme" was er blijkbaar nog een grotere eenzgezindheid. Geen enkele der aanwezigen zag in de progressieve frontvorming noch in de frontvorming in het algemeen (dus als tactisch principe) een voordeel voor het proletariaat. Zowel de geschiedenis en de ^{ervaring} van de arbeidersklasse als de theoretische toenadering van het verschijnsel "frontvorming" leerden ons dat iedere blokvorming van de arbeidersklasse met delen van de burgerij slechts deze laatsten ten goede kunnen komen."De bevrijding van de arbeiders zal het werk van de arbeiders zelf zijn" en niet het werk van één of andere fractie van de burgerij.

Vanzelfsprekend kan zo een dag slechts gezien worden als een kleine bijdrage in het verkrijgen van een ruimer inzicht in de klassenstrijd en haar problemen, het is daarom ook utopisch om van een dergelijke open bijeenkomst alles te verwachten. Politiek werk is een permanent werk en de maatschappelijke problemen die behandeld worden zijn slechts onderdelen van een globaal samenhangend geheel.

O P E N B I J E E N K O M S T zaterdag 20 september '75

WAAR: Van Schaek Mathonsingel 10, "Diogenes" (recht tegenover het station)
N I J M E G E N

WANNEN: zaterdag 20 september '75 om 14u

THEMA: " De crisis en de activiteit van de revolutionairen"

Ingericht door VRS-RRS-JLC (B E L G I E)

Kameraden,

dat de economiese toestand overal ter wereld de laatste jaren in steeds toenemend tempo verslechtert, hoeven we jullie niet te vertellen. En al verzekeren meneer Ford en andere politieke kopstukken ons dat de crisis al zo goed als bedwongen is, op enkele details als inflasie en werkloosheid na, toch moet iedereen die uit zijn doppen kijkt zien dat van bedwingen hier geen sprake is. De crisis van het wereldkapitalisme is een nijpende realiteit en de inter-imperialistische spanningen zullen met de dag toenemen.

Het kapitalisme in verval, aan het eind gekomen van haar mogelijkheden tot ontwikkeling van de produktiekrachten, heeft de arbeidersklasse en de hele mensheid niets anders meer te bieden dan de helse cyclus: crisis-wereldoorlog-heropbouw,-nieuwe crisis-enz... De huidige crisis heeft als enig perspectief voor de burgerij een 3e wereldoorlog met nog grotere verwoestingen en voor het proletariaat de proletarische wereldrevolutie.

De arbeidersklasse reageert heftig en de strijd laait weer op. De wilde stakingen van de laatste jaren, vooral gekenmerkt door hun duidelijk anti-vakbondskarakter, bewijzen dat de strijdwil van de arbeiders niet is gebroken. Dit in weerwil van 50 jaar kontra-revolutie, waarin partijen en vakbonden op alle mogelijke manieren de arbeidersklasse hebben trachten te misleiden en in te kapselen in het kapitalistische systeem.

Alleen de werkende klasse kan een einde maken aan deze cyclus door een wereldwijde omwenteling door te voeren en de wereldmacht van de arbeidersraden op te bouwen.

Nooit was er echter zoveel verwarring als vandaag en nooit is er zo'n behoefte geweest aan duidelijkheid. We willen bijdragen aan de opbouw van een internationale politieke organisatie, die de belangen van de arbeidersklasse-en dus van de mensheid- wil scheiden van alle vormen van verwarring, misleiding en mystificatie. De nood aan zo'n politieke organisatie wordt zo menen we- door de werkelijkheid zelf opgeworpen. Daarom werken we mee aan de hergroepering van verschillende groepen, die tot dezelfde inzichten zijn gekomen. Zo is er momenteel in België een hergroepering aan de gang met de groepen VRS(gent), JLC(Brussel) en RRS (Antwerpen). Ook zijn er intense kontakten en discussies met buitenlandse groepen voor een internationale hergroepering. Daarom trachten we ook onze kontakten uit te breiden en met individuen en groepen(o.a. Spartacus) ter kennismaking te discussieren. In die zin meenden we een dag te kunnen organiseren in Nederland. Het doel ervan is gezamenlijk beter inzicht te krijgen in de huidige crisis en de konsekwenties ervan voor de activiteit van de revolutionairen. Op die manier hopen we bij te dragen aan de zelfstandige nationale en internationale hergroepering van revolutionairen.

Kameraadschappelijke groeten.

GRAAG EEN BERICHTJE AAN HET ADRES OP DE KEERZIJDE ALS U WENST TE KOMEN.

BASISPRINCIPES waarop VRS (Vrije RadenSocialisten) Gent
 RRS (Revolutionaire RadenSocialisten) Antwerpen
 JLC (Journal de luttés de classe) Brussel
 zich steunen voor hun hergroepering (zowel nationaal
 als internationaal)

Onze standpunten zijn de fundamentele lessen die uit de historische
 strijd van de arbeidersklasse getrokken zijn. De voornaamste punten
 hieruit zijn de volgende:

- * Sinds de Ie wereldoorlog is het kapitalisme een sociaal systeem in verval dat niets anders te bieden heeft aan de arbeidersklasse en aan de gehele mensheid dan een voortdurende opeenvolging van crisissen, oorlogen en heropbouwperiodes. Zijn onafwendbaar historisch verval stelt de mensheid voor één enkel alternatief: socialisme of barbarij.
- * De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tegen het kapitalisme tot een goed einde te brengen.
- * De revolutionaire strijd van het proletariaat brengt de arbeidersklasse in botsing met de kapitalistische staat. Wanneer het de kapitalistische staat vernietigt, zal de arbeidersklasse de diktatuur van het proletariaat op wereldschaal moeten inrichten.
- * De vorm die deze diktatuur aanneemt is de internationale macht van de arbeidersraden.
- * De organisatie van de revolutionairen heeft niet als taak de "arbeidersklasse te organiseren" of "de macht te grijpen in naam van de arbeiders" maar wel actief deel te nemen aan de veralgemening van de kommunistische strijd en van revolutionair bewustzijn binnen in de arbeidersklasse.
- * Het socialisme, sociaal reproductiemiddel ingevoerd door de arbeidersraden, is niet gelijk te stellen met "arbeiderszelfbeheer" of "nationalisaties". Het socialisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeiders
- * De "nationale bevrijdingsstrijd" is een moment in de doodstrijd tussen imperialistische mogendheden (kleine of grote) om een controle op de wereldmarkt te verwerven. De slogan "steun aan de volkeren in hun strijd tegen..." is in feite een oproep om de ene imperialistische mogendheid tegen de andere, onder het mom van een nationalistische of "socialistische" woordenkramerij te verdedigen.
- * Klasse van de kapitalistische sociale verhoudingen die steunen op de waardewet-zoals de betaalde arbeid, de produktie van koopwaren, de nationale begrenzings-en vereist de oprichting van een menselijke wereldgemeenschap.
- * De zgn. "socialistische landen" (Rusland, Oostblok, China, Cuba, Albanië, enz) zijn een bijzondere uitdrukking van de algemene tendens naar het staatskapitalisme, dat zelf de uitdrukking is van het kapitalistische verval. Er zijn geen "socialistische landen" in de wereld, deze landen zijn evenzeer kapitalistische bastions die het wereldproletariaat zal moeten vernietigen, net als elke andere kapitalistische staat.
- * In onze periode, zijn de syndicaten overal de organen van de kapitalistische orde binnen in het proletariaat.
- * Alle vormen van "volksfronten", "eenheidsfronten", "anti-fascistische fronten", zoals ook de deelname aan het burgerlijk parlement zijn reactionaire misleidingen en middelen om de arbeidersklasse te ontwapenen. De specifieke rol van deze activiteiten is het belemmeren van de ontwikkeling die naar de autonomie van de arbeidersklasse en dus ook naar de proletarische revolutie leidt.
- * De linkse partijen (KP, Soc. partijen, Soc. Demokraten) en "gauchistische stromingen" (maoïsten, trotskysten, anarchisten) vormen vandaag de dag de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal, en het proletariaat zal ze als zodanig moeten bestrijden.